

126RO-NOUL PAMANT NOUL IERUSALIM SI ENIGMA LUI PAVEL Apocalipsa 21-22

Tema a fost înregistrată la data de 08/10/2023

Pacea lui Cristos, iubiți frați, mica turmă a Domnului Isus Cristos! Vă salutăm în această ultimă zi a adunării spirituale de toamnă numită, de Biblie, Solemnitatea Corturilor. Este o adunare spirituală profetică, căci în aceste opt zile gustăm, gustăm din acea realitate viitoare care va fi veșnică. Trăim puțin din ceea ce vom avea pentru veșnicie. Anticipăm acea veșnicie a vieții în abundență într-un univers perfect, fără suferință, fără păcat, fără nedreptate. Acesta este sensul acestei sărbători a Corturilor, de a păstra vie în noi speranța vieții veșnice într-o lume perfectă, pe un pământ nou și un cer nou, așa cum spune Biblia. Vom înregistra cu această ocazie, în această ultimă zi, a opta zi a solemnității Corturilor, o temă pe care am intitulat-o: "Noul pământ și enigma lui Pavel". Vom afla, la finalul acestei teme, care este enigma lui Pavel și care este enigma Apocalipsei. Și o să aflăm, o să aflăm multe lucruri noi, multe lucruri care ne vor da speranță, pentru că această carte a Apocalipsei nu a fost lăsată doar pentru a anunța doar ceea ce urmează, dezastrele, distrugerile și modul în care această lume va fi făcută de nelocuit, ci a fost dată și pentru a da speranță acestei generații, ultima generație, care se va vedea în fața unor distrugeri inimaginabile, în fața unei realități de a vedea cum toată această lume este distrusă. Această ultimă generație va avea nevoie de speranță, va avea nevoie să cunoască și să fie asigurată de ceea ce asigură Biblia, și nu Biblia, ci Isus Cristos Însuși, căci aici se spune: "Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, cel dintâi și cel de pe urmă. Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu să vă mărturisească aceste lucruri în biserici. Eu sunt rădăcina și urmașul lui David, steaua strălucitoare a dimineții". Însuși Domnul Isus Cristos ne asigură de aceste lucruri scrise ca speranță în Apocalipsa 21 și 22. Acesta va fi punctul central al acestei teme și, deși am auzit multe interpretări, vă invit să aveți răbdare și să puteți participa la această experiență care vă asigur că va fi de multă bucurie și multă încurajare și, de asemenea, ne va ajuta să cunoaștem lucruri noi, pentru că Domnul a promis întotdeauna că întotdeauna cei care își sfințesc viața vor găsi lucruri noi în Biblie, lucruri noi și adevărate, nu false. Să începem cu Apocalipsa, capitolul 21. Din primul verset se spune: "Și am văzut un cer nou și un pământ nou, căci cerul dintâi și pământul dintâi au dispărut, și marea nu mai este". În versetul doi: "Și eu, Ioan, am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, coborând din cer, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei". În aceste versete, după toate scenele de distrugere, Ioan este chemat să vadă un pământ nou și un cer nou, pentru că primul pământ nu mai era, iar oceanul, adică imensa cantitate de ape fără pământ, nu va mai fi. El vede același pământ făcut nou de Domnul Isus Cristos. Întrebarea este: când va fi făcut nou? În ultima temă am citit texte din Vechiul Testament despre promisiunea pământului nou. Am citit despre momentul în care ne vom invita unii pe alții sub vița de vie și sub smochinul nostru. Totul se află în cartea lui Zaharia, se află în cărțile profetice ale Vechiului Testament. Am citit câteva versete din mai multe texte. Nu vom

repetă acele texte astăzi. Vom citi alte texte despre promisiunea despre noul pământ care este menționată în Biblie. Sunt multe promisiuni, așa cum am spus în ultima temă; chiar din cartea Geneza începe promisiunea pământului nou. Vom descoperi în această temă că și cartea Genezei ne dezvăluie ceva foarte important legat de această realitate și de această solemnitate pe care o trăim astăzi. La finalul acestei teme vom vedea care este legătura și vom citi, de exemplu, din nou în Isaia pentru a vedea că cartea Apocalipsei nu este ceva nou. Cartea Apocalipsei este în mare parte, să spunem 80%, promisiuni din Vechiul Testament compilate de Duhul lui DUMNEZEU în această formă. Adică, în Vechiul Testament, ele au fost date împrăștiate, aparent fără niciun sens, dar sunt bijuterii împrăștiate pe care Domnul le-a adunat în cartea Apocalipsa într-o ordine specifică și le-a dat un sens pentru această ultimă generație. Nu era pentru acele generații să înțeleagă aceste lucruri. Deși unii oameni L-au văzut pe Isus Cristos la venirea Sa, dar realitatea despre noul pământ, ei nu au înțeles-o așa cum o putem înțelege noi, având în mâinile noastre întregul adevăr, întregul cuvânt al lui DUMNEZEU și cartea Apocalipsa, într-un mod special. Pentru ei, făgăduința pământului nou a fost dată încă de când Avraam a fost chemat din Babilon pentru a moșteni pământul făgăduit, care era pământul lui Israel, dar a cărui posesie Avraam nu a avut-o, de fapt, pentru că a trăit ca străin în acel pământ, dar, cu toate acestea, Domnul i-a promis acel pământ al lui Israel sau pământul făgăduit unde curge lapte și miere. Cu alte cuvinte, înțelegem că ceea ce Domnul i-a promis lui Avraam nu a fost această lume plină de păcate, ci această lume făcută nouă, o lume a păcii. Iată de ce Avraam nu a intrat în posesia deplină a acestei țări, pentru că i s-a promis această țară specială și foarte binecuvântată de DUMNEZEU, dar am văzut că nu a avut-o. Acest lucru înseamnă că promisiunea lui Avraam este pentru viitor, nu era pentru timpul vieții sale. Făgăduința lui Avraam se referea la pământul nou despre care se vorbește în Apocalipsa 21 și 22 și, de asemenea, în Isaia 66. Versetul 22: "Căci, după cum cerurile noi și pământul nou, pe care le fac Eu, rămân înaintea Mea, zice EU SUNT, tot așa va rămâne sămânța ta și numele tău. Și va fi așa: din lună nouă în lună nouă..." Aici, acesta este cuvântul, nu este "lună", ci este "din lună nouă în lună nouă". Și din "sabat în sabat", de asemenea, cuvântul nu este "sabat" aici. Cuvântul din original este "odihnă". Adică: "Și se va întâmpla că din lună nouă în lună nouă și din odihnă în odihnă, toată făptura va veni să se închine înaintea Mea, zice EU SUNT". Și am prezentat în alte teme că aici intră lunile noi, sabbatele săptămânale și sabbatele anuale și milenare. Domnul are un moment special de timp în fiecare segment de timp. Fiecare zi are câteva momente în care El își așteaptă poporul Său în rugăciune, adică în ceasul al treilea, în ceasul al șaselea, în ceasul al nouălea - acestea sunt momente de rugăciune. De asemenea, în segmentul de timp care este săptămâna, are ziua a șaptea. În segmentul de timp care este luna, are prima zi, care este luna nouă și care este o sărbătoare a bucuriei, deoarece Domnul a dat o lună nouă. Și, de asemenea, în an, în segmentul de timp care este anul, Domnul are solemnitățile sau sabbatele anuale, odihna anuală, care sunt aceste adunări spirituale, de trei ori pe an. Și, de asemenea, segmentele de timp nu se opresc aici, ci la fiecare șapte ani, ultimul an, al șaptelea an, este un sabat, este un an

sabatic.

La fiecare cincizeci de ani, după șapte etape de șapte ani, fiecare cu anul său sabatic, după al șaptelea an sabatic, adică al patruzeci și nouălea an, al cincizecilea an este și el un an sabatic sau un an de odihnă, dar mai special decât ceilalți, căci se numește jubileu. Apoi, Domnul are, la fiecare șapte mii de ani, o odihnă milenară, o odihnă de o mie de ani, adică șase mii de ani vor fi normali, iar cei o mie de ani care închid săptămâna milenară, al șaptelea mileniu, sunt o mie de ani de odihnă, de o odihnă cu totul specială, pe care nu ne-o putem imagina. Nu știm dacă segmentele de timp ale lui DUMNEZEU se termină aici, probabil că la fiecare șapte mii de ani pot fi o mie de ani sabatici, la fiecare cincizeci de mii de ani. Dincolo de asta nu avem nicio revelație; am vorbit despre ceea ce avem cunoștință în Biblie. Așadar, Isaia șaiszeci și șase vorbește despre cerurile noi și pământul nou. Și nu numai în Isaia șaiszeci și șase, pentru că în această săptămână Domnul ne-a dat Isaia patruzeci și trei, de la versetul optsprezece: "Nu vă aduceți aminte de lucrurile dintâi și nu vă aduceți aminte de cele vechi; iată, Eu fac un lucru nou. În curând va ieși lumină, nu o știți? Din nou voi face o cale în pustiu și râuri în deșert. Fiarele câmpului Mă vor cinsti, dragonii și puii de struț, căci voi da ape în pustiu, râuri în deșert, pentru ca poporul Meu, alesul Meu, să bea. Acest popor Mi l-am format pentru Mine însumi; laudele Mele le vor publica." Domnul are un popor format, creat, vrea să spună, un popor creat; de aceea David a spus: "Creează în mine o inimă nouă, Dumnezeule, pune în mine un duh statornic", pentru că lucrarea de mântuire este într-adevăr o lucrare de creație. Domnul îl creează pe om, Domnul, în acest al șaselea mileniu în care ne aflăm de la intrarea păcatului, îl creează pe om, așa cum în cartea Genezei, în creație, în ziua a șasea, Domnul l-a creat pe om, la propriu, dar acum, spiritual, Domnul îl recrează sau îl creează din nou pe om, adică creează caracterul celui de-al doilea Adam, care este Cristos Isus. "Pe acest popor Mi l-am format Eu însumi și laudele Mele le va publica". Adică, ei Îl vor lăuda pe DUMNEZEU pentru totdeauna. Avem și alte părți în cartea Isaia în care se vorbește despre Noul Pământ. De exemplu, în capitolul unsprezece, de la versetul șase, se spune: "Lupul va locui cu mielul, și leopardul se va culca cu iedul. Vițelul, leul și animalul domestic vor umbla împreună, și un copilaș îi va conduce. Vaca și ursul vor trece, puii lor se vor culca împreună, iar leul, ca și boul, va mânca paie." Exact așa cum mâncau la început, adică fiarele sălbatice, care acum sunt carnivore, și animalele domestice, toate vor fi ierbivore, așa cum a precizat Domnul în Geneza. Domnul va face un cer nou și un pământ nou ca la început. Dar Domnul nu va face ca aceste animale din această lume a păcatului să fie pașnice, ci în lumea nouă Domnul va crea animale pașnice. Aceste animale din această lume, animalele sălbatice, sunt violente. De aceea această promisiune a fost dată sub această formă, vorbind despre animale, pentru că este clar pentru toată lumea că animalele sălbatice nu vor fi transformate în animale domestice, în animale pașnice. Aceasta nu poate fi o promisiune pentru această lume. De aceea, Domnul a dat-o în acest mod, pentru ca cei înțelepți să înțeleagă că Domnul se referă la noul pământ. Iar versetul opt spune: "Și copilul care sugă va zăbovi peste gaura aspidei, și copilul înțărcat va întinde mâna peste vizuina viperei". Dacă vom face aceste fapte descrise aici, în această lume, probabil că vom

muri sau vom fi grav răniți, pentru că în această lume animalele au veninuri. În lumea viitoare, ele nu vor mai avea veninuri și nu vor mai fi violente. "Nu vor face nici rău, nici vătămare în tot muntele Meu cel sfânt, pentru că pământul va fi plin de cunoașterea lui EU SUNT așa cum apele acoperă marea." Înțelegem că momentul în care tot pământul va fi umplut de cunoașterea Domnului, va fi în noul pământ, pentru că se referă la această lume. Când în această lume va exista doar cunoașterea lui EU SUNT, cunoaștere mondială, chiar și animalele Îl vor cunoaște pe Creatorul lor și Îl vor lăuda, va fi noul pământ. De asemenea, va exista un moment în această lume când tot pământul, adică oamenii, Îl vor cunoaște pe DUMNEZEU, dar numai cei care vor rămâne în viață. Acest lucru se va întâmpla după ultimele șapte plăgi. Chiar înainte de venirea Domnului Isus Cristos, tot acest pământ va fi umplut de cunoașterea lui DUMNEZEU, rămășița, sau cei o sută patruzeci și patru de mii care vor rămâne în viață, sau poporul spiritual al lui Israel care va rămâne în viață în această lume. Dar această promisiune merge dincolo de acel moment de pustiire totală pentru această lume. Există și alte texte, în Biblie, despre noul pământ, dar am citit câteva dintre ele în ultima temă. Nu vom citi toate textele, ci vom studia Apocalipsa 21 și 22 într-un mod special. Și ne vom întoarce în paginile noastre; deși răsfoim alte părți ale Bibliei, trebuie să avem mereu un deget aici, în Apocalipsa 21 și 22, pentru că de data aceasta vom găsi lucruri incredibile. De aceea este nevoie de o credință foarte puternică, foarte puternică pentru a crede ceea ce este scris aici. Pentru noi, care trăim aici, în Occident, în pace, poate părea mai ușor să credem, dar când va veni pustiirea pe care o prezintă Biblia, când această lume va fi distrusă, otrăvită și distrusă, va fi mai greu de crezut. Și vom vedea că, totuși, Domnul va avea, chiar și în acele vremuri, unii oameni care vor crede. De exemplu, mergem la cartea Habacuc 3, pentru a vedea că DUMNEZEU va avea un popor care va crede în promisiunile Sale și mai ales în promisiunea prezentată în Apocalipsa 21 și 22, la sfârșitul lumii, la sfârșitul timpului și după ce această lume va fi complet distrusă. Se spune aici, din versetul 17: "Chiar dacă smochinul nu va înflori, nici vița de vie nu va da rod, lucrarea măslinului va eșua", adică măslinii nu vor da rod, măslinii care sunt cei mai longevivi pomi fructiferi, pentru că în Ierusalim încă există măslini vechi de două mii sau două mii cinci sute de ani, există măslini care dau rod. Dar va veni o vreme când "lucrarea măslinului va eșua și terenurile cultivate nu vor da roade și oile vor fi scoase din staul (adică vor muri), nu vor mai fi vaci în iesle, dar eu mă voi bucura în EU SUNT și mă voi bucura în Dumnezeul salvării mele". Eu sunt DUMNEZEU, El este puterea mea, care îmi va face picioarele ca ale căprioarelor și mă va face să umblu pe înălțimile mele". Cu alte cuvinte, aici este un timp în care vegetația va fi otrăvită, nu va ploua, nu va fi suficient soare, atmosfera nu va fi curată pentru ca pomii să poată da roade, aerul, cel mai probabil, va fi otrăvit, vor fi radiații nucleare și toate armele care își vor face treaba în această lume vor duce la distrugerea acestei lumi, dar DUMNEZEU va avea un popor reprezentat aici de profetul Habacuc, un popor de profeți, putem spune, preoți, regi, profeți, poporul Israelului spiritual care trăiește în aceste ultime momente ale pământului, care va avea această speranță pe care Habacuc o exprimă aici: "cu toate acestea mă voi bucura în EU SUNT".

Adică, cu toate că va fi o distrugere în jur care îi va determina pe mulți să-și ia viața, să se sinucidă, mulți oameni vor fi hotărâți să se sinucidă din cauza mării distrugerii care va avea loc, totuși, Domnul va avea un popor de credincioși care vor ști, care vor fi înțeles mai înainte că viața nu se termină odată cu distrugerea acestei lumi, ci începe de fapt, așa cum a început viața lui Adam și a Evei după ce pământul a fost pustiit. La început, pământul era pustiu și gol și Domnul a trebuit să creeze, încetul cu încetul, totul din nou, iar Adam a fost trezit la viață în mijlocul unei lumi fără vegetație, dar semănată. Am arătat că, la început, lumea era semănată, era o lume aparent goală, dar Domnul le-a dat promisiunea a ceea ce va fi această lume, lui Adam și Evei, iar promisiunea a fost Grădina Edenului, o livadă, o mică porțiune din lume unde Domnul a făcut să se maturizeze copacii, vegetația, în ziua în care a creat-o, și i-a pus pe amândoi acolo. Nu i-a creat acolo, nu scrie că i-a creat acolo, ci că i-a pus acolo; cred că i-a creat înainte de a face Grădina Edenului ca o promisiune că toată această lume va fi plină de viață și vegetație și prosperitate, fericire. Vom reveni la Geneza puțin mai târziu. Deci, la sfârșit va fi la fel, pământul va arăta pustiu, gol, nici soarele nu se va vedea bine, nici luna, nici stelele; probabil că va fi praf, va fi poluare în aer; fiecare animal, fiecare plantă va muri. Dacă nu credeți că vor muri, haideți să mergem la cartea lui Țefania. Și aici, din versetul 2, spune: "Voi nimici cu desăvârșire toate lucrurile de pe fața pământului, zice EU SUNT. Voi nimici pe oameni și pe animale, voi nimici păsările cerului și peștii mării, pricinile de poticnire cu cei răi, și voi stârpi pe oameni de pe fața pământului, zice EU SUNT." Oameni, adică oameni neevlavioși. Aici ni se spune că toate animalele: fiarele, păsările, peștii; toate animalele care au fost create, peștii și păsările într-o zi, iar fiarele câmpului în altă zi, toate acestea vor fi distruse, nu de DUMNEZEU. Deși Domnul spune aici că va distruge, este pentru că El va permite acest lucru, dar în cele din urmă ele vor fi distruse de armele pregătite pentru această lucrare. Și spune la sfârșit, în versetul 18: "Nici argintul lor, nici aurul lor nu vor putea să-i scape în ziua mâniei lui EU SUNT, căci tot pământul va fi mistuit de focul geloziei Lui, căci El va face cu siguranță o mistuire rapidă a tuturor locuitorilor pământului". Nu se referă la cei drepți și curați de caracter, ci la cei răi. Vom reveni și la acest capitol, pentru că aici se vorbește despre un decret care apare în Apocalipsa, în aceste capitole pe care le vom studia. Așadar, revenind la cartea Apocalipsa, în capitolul 21, înțelegem că Domnul ne prezintă această lume, aceeași lume pe care a promis-o lui Avraam, dar făcută nouă. Ne pare rau pentru umbra, pentru calitatea imaginii, dar soarele se mișcă și nu avem o iluminare bună aici unde ne aflăm. Nu avem lumină, nu avem curent electric în momentul de față; suntem un pic ca Domnul Isus și ucenicii Săi și ca Ioan Botezătorul, cu puține lucruri, cu puține comodități ale acestei lumi. Tabloul se va înrăutăți, dar, în ciuda acestui fapt, avem ceea ce a avut Domnul și Ioan Botezătorul, comuniunea cu Domnul Isus Cristos, cu Duhul Său și cu adevărul Său. Și astfel invităm pe toată lumea să nu fie deranjați de această calitate a imaginii, pentru că nu pentru că este că nu vrem să le oferim celor care ne privesc o calitate mai bună, ci pentru că nu avem mijloacele necesare. Așadar, revenim la capitolul 21. "Și am văzut un cer nou și un pământ nou, pentru că cerul dintâi și pământul dintâi trecuseră". Cum se numesc ele? Cum se numesc această lume și

acest cer pe care le vedem? Primele. Versetul doi. "Și eu, Ioan, am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim". Suntem un pic surprinși de numele, Noul Ierusalim. Deși până acum poporul lui DUMNEZEU a fost numit Israelul spiritual sau Israelul lui DUMNEZEU, aici apare numele de Noul Ierusalim, "care se coboară din cer, pregătit pentru DUMNEZEU ca o mireasă împodobită pentru soțul ei". Această metaforă ne este familiară și înțelegem că Noul Ierusalim prezentat aici trebuie să fie un simbol, deși probabil că are și un sens literal. Dar ceea ce Domnul este interesat să ne spună este că soția Mielului s-a pregătit, adică poporul sfânt, poporul răscumpărat este pregătit. Vom studia și vom vedea dacă Noul Ierusalim este pur și simplu o cetate de aur și pietre prețioase sau dacă reprezintă și poporul celor răscumpărați. În acest moment în care i se prezintă, nu știm, în acest moment, ce moment din timp este, dar Noul Ierusalim este prezentat coborând din cer și pregătit, aranjat ca o mireasă care urmează să se căsătorească. "Și am auzit un glas puternic din cer care spunea: Iată, cortul lui DUMNEZEU este cu oamenii. El va locui cu ei și ei vor fi poporul Său și DUMNEZEU Însuși va fi cu ei și va fi Dumnezeul lor". Ce moment al timpului este acesta? Aceasta va fi întrebarea fiecărei clipe. Ce moment al timpului este acesta? Faptul că El coboară pe noul pământ și în cerul nou înseamnă că această scenă nu va fi atunci când se vor termina ultimele șapte plăgi, nu va fi imediat, pentru că este încă vechiul pământ. Să studiem și să vedem când va fi acest timp. Există și alte detalii. Această cetate, așa cum este prezentată, reprezintă sau este numită "cortul lui DUMNEZEU cu oamenii". Care oameni? Aceasta este întrebarea. Toți oamenii, probabil, toți oamenii răscumpărați, oamenii care au fost acceptați înaintea lui DUMNEZEU, care au fost scriși în cartea Mielului. Așadar, iată noul Ierusalim cu toți cei răscumpărați care coboară pe noul pământ, care are și un cer nou. Cerul pe care îl avem acum nu este același cu cerul care a fost creat în Geneza 1? Sunt sigur că nu este, pentru că în Geneza Domnul a separat apele de ape pentru a crea spațiul sau cerul, atmosfera. Adică, deasupra cerului era un strat de apă care a căzut în potop și a format oceanele. Deci, aici se menționează că ocean este tradus ca mare, dar ei nu cunoșteau cuvântul ocean. Pentru noi, ocean este o mare uriașă. "Și oceanul nu mai există". Adică, unde a dispărut oceanul, unde a dispărut, Creatorul l-a distrus pur și simplu sau l-a transformat? Pentru că am văzut că acest pământ nu va fi distrus. Adică, Domnul nu va face să dispară pământul și apoi va crea un pământ nou, ci va transforma chiar acest pământ. Este o lucrare de transformare pe care Domnul o va face așa cum facem noi cu o bucată de pământ pe care vrem să o cultivăm și care este foarte rea. Îl facem nou, îl fertilizăm, îl transformăm. Este ceva de genul acesta. Domnul va transforma acest pământ. Dacă El va transforma pământul, nu va transforma și apele? Sau va transfera apele, mai degrabă. Unde? Sus, acolo unde au fost la început.

De ce în partea de sus? Pentru că acest strat de apă asigura o temperatură uniformă, un climat uniform, ca o seră. Această lume era o mică seră, o grădină a Edenului, astfel încât în întreaga lume să existe o grădină. Geneza 1 nu spune că Domnul a format polul nord, adică zăpada, gheața, aisbergurile, nu spune acest lucru. Acestea sunt consecințe ale dispariției stratului de apă, când temperatura nu mai era uniformă

În această lume; de aceea există extreme. Dar eu cred că noul pământ nu va mai avea această climă neuniformă. Acestea sunt ipoteze bazate pe Biblie, pe ceea ce a fost. Pentru că ceea ce a fost, va fi din nou, ne asigură Biblia. Domnul arată sfârșitul de la început, spune Biblia. Așadar, așa cum a fost la început, așa trebuie să fie și la sfârșit. Domnul Isus Cristos, despre familie, de exemplu, le-a răspuns fariseilor: "Nu ați citit că la început Domnul a făcut pe bărbat și pe femeie și s-au făcut un singur trup (adică familia)? Ceea ce a făcut DUMNEZEU, omul să nu distrugă". Întotdeauna Domnul atrăgea atenția asupra începutului, asupra începutului. Lumea va fi făcută așa cum a fost la început, pentru că Domnul, la început, a spus că toate lucrurile erau foarte bune. Asta înseamnă că nu este nimic de schimbat. Domnul nu trebuie să schimbe acea creație. Totul a fost bun. Să citim mai departe. Un detaliu care nu exista la început este acesta: "Și DUMNEZEU Însuși va fi cu ei și va fi Dumnezeu lor". Adică, aparent, DUMNEZEU va locui în această lume. Să citim mai departe. "Și DUMNEZEU va șterge orice lacrimă din ochii lor și moartea nu va mai fi, nu va mai fi nici jale, nici plângere, nici strigăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut". Unde am mai citit despre "lucruri" în loc de "pământ și cer"? Unde am mai citit despre "lucruri"? Am citit în Isaia. În cartea Isaia 43, cred. Isaia 43, versetul 18. "Nu vă veți mai aminti de lucrurile dintâi, și nu veți mai aduce aminte de lucrurile din vechime", adică de lucrurile din trecut. Aici sunt numite "lucruri", iar în Apocalipsa sunt numite tot "lucruri" și în versetul 4 din Apocalipsa 21. Pentru ca noi să înțelegem că în Isaia 43 se face referire la cerul nou și la pământul nou. Haideți să continuăm. Versetul 5. "Și Cel care ședea pe tron a zis: Iată, Eu fac toate lucrurile noi". Din nou cuvântul lucruri, cuvântul din Isaia, și poate nu doar din Isaia. "Eu fac toate lucrurile noi". Cine le va face noi? Cel care șade pe tron. "Și mi-a zis: Scrie, căci cuvintele acestea sunt adevărate și credincioase". Ce lucruri va face Domnul noi? Toate lucrurile, toate lucrurile de la început. Cum a fost creată lumea? Făcând cerurile, despărțind apele de ape, scoțând pământul, punând lumina, făcând stelele, stele despre care Petru ne spune că vor trece și ele. Haideți să citim. II Petru, capitolul 3, de la versetul 10: "Dar ziua Domnului va veni ca un hoț în noapte, în care cerurile vor trece cu mare zgomot, elementele se vor topi cu ardoare, iar pământul și lucrările care sunt în el vor fi arse cu totul". Și să citim mai departe. "Dar, de vreme ce toate aceste lucruri se vor descompune, cum se cuvine să aveți o viață sfântă și evlavioasă?" De ce spune el acest lucru? Pentru că crearea noului pământ depinde de om, depinde de sfințirea omului. Nu este ca la început. La început, Domnul a creat mai întâi lucrurile fără viață, apoi vegetația, apoi animalele și, în cele din urmă, omul, și l-a creat sfânt. Dar în această nouă creație, Domnul îl creează mai întâi pe om. Întâi îl creează pe om, iar apoi, dacă omul va deveni sfânt, căci așa spune aici: "Cum se cuvine să ai o viață sfântă și evlavioasă?" Pentru ce se cuvine? Pentru că toate aceste lucruri se vor întâmpla. Adică: "dacă nu veți ajunge să trăiți în mod sfânt și evlavios, aceste lucruri nu se vor face noi". Domnul nu va fi nevoit să le facă noi. Domnul va face lumea nouă dacă va avea oameni noi. Lucrarea, prima lucrare în noua creație este omul, este recrearea omului. Și în primul rând va fi recreat caracterul care încă se formează în vremuri de restriște, în această lume a păcatului. Trupul nostru va fi transformat într-o clipă, când vocea lui Isus

Cristos ne va învia. Adică, după ce am învins păcatul, după ce am manifestat credința desăvârșită a lui Isus Cristos, trupul nostru va fi transformat. Iar după ce omul va fi desăvârșit, după cei o mie de ani, vom vedea, această lume va fi făcută nouă. Și aici se spune așa: "Așteptând și grăbindu-ne spre venirea zilei lui DUMNEZEU, în care cerurile, fiind aprinse, vor fi aruncate și elementele, fiind arse, se vor topi". Ce elemente se vor topi? Stelele, probabil. Soarele, luna. Elementele create de Domnul vor fi arse. Dar ne așteptăm la ceruri noi și la un pământ nou, conform promisiunii Lui. De unde a aflat Petru promisiunea? Din Isaia 66. Nu-i așa? Acolo Domnul menționează cerurile noi și pământul nou. "Dar noi așteptăm ceruri noi și un pământ nou, potrivit făgăduinței Lui, în care locuiește dreptatea. De aceea, preaiubiților, având nădejdea acestor lucruri, sârguiți-vă ca să fiți găsiți de El fără vină și fără prihană, în pace." De ce în pace? Vom vedea în acest studiu de ce trebuie să fim găsiți în pace. "Domnul nu întârzie în privința făgăduinței Sale", versetul 9, "cum socotesc unii că întârzie, ci este îndelung răbdător față de noi, nevrând ca nimeni să piară, ci ca toți să vină la pocăință". Dar nu toți vor veni. Cei care vor veni vor locui în noul pământ. De ce se spune că trebuie să ne găsim în pace? Să ne uităm la ce înseamnă cuvântul Ierusalim. Cuvântul Ierusalim, în Noul Testament, are un sens, pentru că este un cuvânt grecesc, iar în Vechiul Testament, fiind ebraic, are un alt sens. În Vechiul Testament înseamnă "învățând despre pace". Care este scopul Vechiului Testament? Să formeze Israelul sau Ierusalimul. Noi am avut un Ierusalim literal, care a fost doar un mic simbol a ceea ce Domnul face de la începutul acestei lumi. Lucrarea Sa este de a aduce Noul Ierusalim, în care se va găsi Israelul lui DUMNEZEU. Noul Ierusalim, Israelul lui DUMNEZEU, este poporul. Așadar, în Vechiul Testament, înseamnă "învățatură despre pace". Adică, scopul Vechiului Testament este de a-l învăța pe omul căzut în păcat despre pace. Căci împărăția lui DUMNEZEU este pace, este bucurie, pace și sfințenie, spune Biblia. În Noul Testament, cuvântul Ierusalim înseamnă "pace dublă". De aceea, în Vechiul Testament avem aici binecuvântarea aaronică: "EU SUNT să te binecuvânteze și să te păzească; EU SUNT să facă să strălucească fața Lui peste tine și să aibă milă de tine; EU SUNT să-Și înalțe fața peste tine și să pună pacea Lui peste tine". Vedem că, în al treilea rând, avem pace. Adică, sfârșitul, culmea acestei binecuvântări, este pacea. Binecuvântarea aaronică este un proces. "Domnul să te binecuvânteze și să te păzească". Domnul să te binecuvânteze în această lume a păcatului și să te păzească. "Domnul să facă să strălucească fața Lui peste tine și să fie milostiv cu tine". Cu alte cuvinte, când vom învinge, când ultima generație va învinge, fața lui DUMNEZEU va străluci asupra acelei generații, Domnul va avea milă de acea generație. Și ultimul lucru este: "Domnul să-Și ridice fața Sa peste tine și să-ți dea pacea Sa". Și Domnul Isus Cristos s-a referit în special la această ultimă parte când a spus: "Pace vă dau vouă, pace vă las vouă, nu cum vă dă lumea". Adică pacea pe care Domnul vrea să vină peste poporul Său. Iar numele Ierusalim este "pace dublă", "pace dublă pe care El v-o dă". Acest lucru înseamnă de fapt. "Pace dublă pe care El o pune peste tine". De fapt, este exact binecuvântarea aaronică, ultima parte a binecuvântării aaronice. "Pace dublă va pune El peste tine". Pace este și numele Domnului Isus Cristos, după cum am văzut.

Așadar, Ierusalimul are legătură cu pacea. Dar nu Ierusalimul din această lume, ci Ierusalimul pe care îl formează Domnul. Și vom vedea că Ierusalimul sau mireasa este poporul pașnic, poporul blând și căutător de pace, poporul răscumpărat. Dacă Ierusalimul înseamnă pace, ce înseamnă Israel? Israel, ca cuvânt ebraic din Vechiul Testament, înseamnă "DUMNEZEU biruiește". În Noul Testament, cuvântul Israel este diferit, căci este grecesc și înseamnă "El va fi un prinț al lui DUMNEZEU". Cine va fi făcut prinț sau rege? Cine va fi făcut preot și rege? Cei o sută patruzeci și patru de mii vor fi făcuți preoți și împărați, generația cuceritoare. Și de ce a primit Iacob acest nume? De ce l-a primit? Pentru că se spune acolo, în Geneza 32:28, că s-a luptat cu oamenii și cu DUMNEZEU și a biruit. Adică, nu că a luptat în trecutul său cu oamenii, pentru că Domnul nu se referă la trecutul său. Domnul îl chema la pocăință, pentru că trecutul lui nu a fost bun, nu a fost perfect. El s-a luptat cu oamenii, referindu-se probabil la fratele său Esau, care venea să-l ucidă. Și cum s-a luptat cu Esau? Rugându-se lui DUMNEZEU, mărturisindu-și păcatele, purificându-și viața, și în felul acesta l-a învins pe Esau. Domnul a trimis îngerul Său și i-a vorbit lui Esau. L-a învins, pentru că Esau era hotărât să-l ucidă. Așadar, cuvântul Israel înseamnă că Israel, Israelul lui DUMNEZEU, va învinge prin DUMNEZEU, nu prin el însuși, pentru că înseamnă "DUMNEZEU învinge", dar, de asemenea, Biblia spune că a primit acest nume pentru că a învins oamenii și pe DUMNEZEU. Adică, poporul lui DUMNEZEU, Israelul spiritual, cu ajutorul lui DUMNEZEU, va birui pe oameni și pe DUMNEZEU. Pe DUMNEZEU în sensul că vor obține pocăința, nu că Îl vor birui pe DUMNEZEU, așa cum înțelegem noi acest cuvânt, ci că vor lupta în mărturisirea păcatelor, în lucrarea cu frică și cutremur pentru caracterul lor, până când vor obține iertarea lui DUMNEZEU. Avem o altă persoană care s-a luptat cu un rege și a câștigat. Cine este? O avem în Noul Testament, este acea văduvă, acea femeie văduvă care l-a deranjat pe rege cu cererile ei. Îl sâcâia pe rege, insista, insista, insista. Și Domnul face referire în mod special la acea parabolă pentru a descrie situația ultimei generații. După ce a povestit acea întâmplare, El spune: "Dar când va veni Fiul Omului, va găsi El credință pe pământ?" Sunt cuvinte tulburătoare, ca și cum nu va fi aproape deloc credință, vor fi puțini oameni. Iar parabola era acea văduvă care a insistat și a tot bătut la cap pe acel rege, până când regele i-a făcut dreptate. Ea s-a luptat cu regele și a câștigat, în acest sens. Lupta în insistențe. Ce alt om al lui DUMNEZEU a mai luptat în insistențe și a câștigat? Ilie, primul Ilie. S-a urcat pe munte și a început să se roage. Și s-a rugat până când a apărut norul. A insistat în rugăciunea sa până când a biruit. Poporul lui Israel este un popor insistent în a face binele. Un popor care insistă să obțină caracterul lui Cristos. Nimeni care nu este dispus să insiste să se învingă pe sine nu va obține victoria. Trebuie să ai această trăsătură de caracter, insistența. Domnul Însuși a fost foarte insistent în vechime, chemând acest popor la pocăință timp de sute de ani. La zeci de ani după ce au apostaziat, Isus Cristos Însuși a insistat timp de trei ani și jumătate cu acest popor răzvrătit. A insistat și cu cei care erau alături de El, cei doisprezece. Și datorită insistenței Sale cu ei, ei s-au pocăit în cele din urmă după moartea Sa. Așadar, avem semnificația acestor nume și haideți să citim mai departe pentru a afla câteva lucruri uimitoare.

Ne aflăm în versetul șase. La sfârșitul versetului cinci se spune: "Și mi-a zis: Scrie, căci aceste cuvinte sunt adevărate și credincioase". De ce trebuie să insiste Domnul asupra acestui lucru? Pentru că aceste cuvinte vor fi greu de crezut în viitorul negru al acestei lumi. "Scrieți, să fie scris, căci aceste cuvinte sunt adevărate și credincioase". Cei care vor citi și vor crede vor avea o speranță pentru a aștepta până la sfârșit. De ce să se aștepte până la sfârșit? Pentru că în Daniel 12 ce spune: "Ferice de cel ce va aștepta și va ajunge". Cel care va aștepta și va ajunge. Cel care va avea perseverență, insistență, de asemenea răbdare. Aceeași răbdare care în Apocalipsa este menționată în Apocalipsa paisprezece și doisprezece: "Iată răbdarea sfinților. "Aici sunt cei care păzesc poruncile lui DUMNEZEU și credința lui Isus". Aceasta este răbdarea de a face bine, de a se pocăi, de a urma modelul, de a crede în promisiunile lui DUMNEZEU. Este o răbdare binecuvântată pe care o vor avea sfinții. Și revenind la Apocalipsa douăzeci și unu, citim de la versetul șase. "Și El mi-a zis: "S-a făcut, Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul. Celui ce însetează, îi voi da din izvorul apei vieții, fără plată". Aceste cuvinte sunt luate tot din cartea Isaia, sunt luate din Vechiul Testament. "Celui ce însetează, îi voi da din izvorul apei vieții, fără plată". "Cel ce va birui va moșteni toate lucrurile și Eu voi fi Dumnezeuul lui și el va fi fiul Meu." Ce vom fi noi? Fii ai lui DUMNEZEU. Fii ai lui DUMNEZEU, frați mai mici ai Domnului Isus Cristos. Vom fi făcuți fii ai lui DUMNEZEU și există cuvinte despre asta în Noul Testament. Nu vom citi toate textele, pentru că le cunoaștem. "Copilașii mei, acum suntem copii ai lui DUMNEZEU". Așadar, cei care se află în împărăția spirituală a lui DUMNEZEU sunt copii ai lui DUMNEZEU. Cei care urmează iubirea agape, cei care se lasă conduși de Duhul lui DUMNEZEU, sunt copii ai lui DUMNEZEU. "Cel care va birui va moșteni toate lucrurile". Pentru că fiul moștenește lucrurile, dar robul rămâne rob. Iată de ce menționează aici subiectul fiului. Nu pentru că înainte de aceasta nu am fi fost fii care să fi mers pe urmele lui Isus Cristos. Da, există o calitate de fii înainte, dar această calitate de fii este de moștenitori. Fiul care moștenește pământul, pământul cel nou. "Dar cei înfricoșați și necredincioși, cei abominabili, ucigașii, curvarii, vrăjitorii, închinătorii la idoli și toți mincinoșii vor avea partea lor în lacul care arde cu foc și cu pucioasă, care este moartea a doua." Iadul nu este veșnic, iubiți frați. Iadul va arde cu foc și cu pucioasă. Și de ce se spune pucioasă? Ca să ne gândim la Sodoma și Gomora, care au fost orașe în această lume și care au suferit același foc și pucioasă. A căzut o ploaie de sulf, dar nu mai arde încă, s-a stins, acolo e numai cenușă. Se văd formele clădirilor, ușile, ferestrele, toate cenușă plină de pelete de sulf. Dacă vreți să le vedeți, puteți merge acolo, în Israel, pe malul Mării Moarte. Acolo sunt aceste ruine cenușii ale acestor orașe. Așadar, focul și pucioasa și lacul de foc. De ce spune lac? Pentru că de data aceasta va fi un foc care va acoperi tot pământul, va fi ca un ocean sau ca un mare lac de foc. Aceasta este moarte, este o moarte, oamenii nu pot trăi acolo, nu vor trăi veșnic fiind chinuiți cum spun unii. Va arde pentru o vreme și se va stinge, aceasta este a doua moarte. Și acum trebuie să fim foarte atenți. "Și a venit la mine unul dintre cei șapte îngeri care aveau cele șapte potire pline cu cele șapte ultime plăgi și a vorbit cu mine, zicând: "Vino aici, îți voi arăta miresa, soția Mielului". Ce timp este? Când aceste lucruri îi sunt arătate lui Ioan, cele șapte ultime

plăgi nu au căzut încă. De ce? Pentru că îngerul este trimis și el este unul dintre cei șapte îngeri care au în mâini cele șapte plăgi finale, nu și-au vărsat potirele. El vine în fața lui Ioan pentru a da speranță, nu lui, ci altora, nouă, celor care trebuie să trăim în aceste zile din urmă. Adică, sunt prezentate aceste lucruri, aceste distrugeri și apoi se dă speranță celor care vor împlini aceste cuvinte sau vor trăi în împlinirea acestor distrugeri, vor trebui să o aibă în mintea lor. Ei vor trebui să o aibă pentru a putea exercita răbdarea sfinților, pentru a putea rezista până la sfârșit, pentru a putea spera că, în ciuda tuturor distrugerilor, Domnul va veni. Domnul ne va lua cu El, și Domnul ne va lua înapoi pe acest pământ și îl va face nou, așa cum a promis. Cu alte cuvinte, speranța noastră nu este această lume, nu este acest pământ, așa cum nu a fost speranța lui Avraam. Israelul carnal, Israelul literal, a fost înșelat că pământul lor, micul lor pământ, era moștenirea promisă în Biblie. Nu este adevărat. Este doar un simbol a ceea ce va fi pământul. Așadar, Ioan, înainte ca cei șapte îngeri să toarne ultimele șapte plăgi, primește această speranță, primește aceste frânturi din ceea ce va fi după aceste plăgi. Este necesar ca generația reprezentată de Ioan aici, care este generația vie, a sfinților vii, în momentul încheierii harului, când vor cădea ultimele șapte plăgi care vor distruge complet această lume, această generație va trebui să înțeleagă despre ce vorbim astăzi. Va trebui să înțeleagă corect speranța. "Și a venit la mine unul dintre cei șapte îngeri care aveau cele șapte potire pline cu cele șapte ultime plăgi și a vorbit cu mine, spunând: Vino aici, îți voi arăta mireasa", adică soția. Mireasa, soția Mielului. De ce nu spune: "Îți voi arăta cetatea"? De ce spune mireasa? În versetul doi spune că a văzut o clădire și această clădire era împodobită, ca să folosească un alt cuvânt, împodobită ca o mireasă pregătită pentru nuntă. Dar spune doar că clădirea semăna cu o mireasă prin împodobirea ei, dar aici îi spune direct. Este ca și cum viziunea devine din ce în ce mai clară. "Vino aici, îți voi arăta mireasa, soția Mielului". Să vedem care dintre ele este mireasa. Trebuie să înțelegem că Apocalipsa este o carte plină de simboluri, dar și de realități, de cuvinte literale, de simboluri amestecate cu cuvinte literale. De exemplu, aici se numește Miel, dar nu este un miel, ci este Domnul Isus Cristos, o persoană. "Și m-a dus în duh pe un munte mare și înalt și mi-a arătat cetatea cea mare, Ierusalimul cel Sfânt, care se coboară din cer de la DUMNEZEU". Această scenă îmi amintește de Domnul Isus Cristos în pustie, când a fost dus de Satana pe un munte înalt pentru a-i arăta o moștenire falsă, toată această lume a păcatului, cu tot luxul ei, cu toată splendoarea ei, iar el i-a promis, i-a dat o făgăduință, paralelă cu făgăduința lui DUMNEZEU pe care a dat-o lui Avraam și nouă. Diavolul i-a spus: "Uite, dacă Te vei închina mie, toate acestea Ți le voi da Ție, cu tot luxul ei, cu toată splendoarea ei". De ce nu a acceptat Domnul? Pentru că El cunoștea promisiunea mult mai mare decât cea a diavolului, promisiunea Tatălui. Diavolul, pentru cei care vor să îi mai slujească, le promite această lume a plăcerilor, a păcatelor, împreună cu sfârșitul ei. Această lume, împreună cu lacul său de foc - aceasta este promisiunea lui. Promisiunea Tatălui este această lume făcută nouă, după lacul de foc. Adică, ceea ce promite diavolul este înainte de lacul de foc și se termină cu lacul de foc. Ceea ce promite Tatăl este după lacul de foc, este veșnicia într-o lume nouă și perfectă, într-un Eden care înseamnă deliciu, într-o continuă

desfătare.

"Vino aici, îți voi arăta mireasa Mielului. Și m-a dus în duh pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat Ierusalimul cel sfânt care se coboară din cer de la DUMNEZEU". Lui Isus, diavolul i-a arătat Ierusalimul pământesc, acel Ierusalim care fusese distrus, reconstruit, i-a arătat acel Ierusalim și templul. Apoi l-a dus chiar deasupra templului. Dar aici, sfinților, Domnul le arată cetatea glorioasă, cetatea cea mare, Ierusalimul cel sfânt care s-a coborât din cer de la DUMNEZEU. De ce spune "s-a coborât"? Pentru a face legătura cu versetul doi și pentru a înțelege că mireasa, logodnica, soția logodită sau soția Mielului este aceeași. Este poporul lui DUMNEZEU, cel biruitor, care se coboară din cer în mijlocul acestei cetăți, probabil, dacă construcția există și probabil că există, dar nu construcția este importantă, ci oamenii care locuiesc înăuntru, care sunt înăuntru ca Noe și familia sa în arca lui Noe. Adică, în interiorul acestei arce, care este noul Ierusalim, se află un popor răscumpărat care va trebui să navigheze peste lacul de foc, așa cum arca lui Noe a navigat peste apele potopului. Iar aceștia vor rămâne în viață. Versetul unsprezece: "Avea slava lui DUMNEZEU, și lumina ei era asemenea unei pietre foarte prețioase, ca o piatră de jasp, limpede ca cristalul; avea un zid mare și înalt; avea douăsprezece porți, iar la porți erau doisprezece îngeri și nume scrise pe porți, care sunt ale celor douăsprezece triburi ale copiilor lui Israel. La răsărit trei porți, la nord trei porți, la sud trei porți, la apus trei porți. Zidul cetății avea douăsprezece temelii, și pe ele erau scrise numele celor doisprezece apostoli ai Mielului. Și cel care vorbea cu mine avea o măsură din trestie de aur ca să măsoare cetatea, porțile și zidul ei. Și cetatea este așezată și dispusă într-un pătrat". Adică pătrată. "Și lungimea ei este cât lățimea ei; și a măsurat cetatea cu trestia, și era de douăsprezece mii de stadii, și lungimea, lățimea și înălțimea lor sunt egale. Și a măsurat zidul ei, o sută patruzeci și patru de coți, din măsura unui om, care este măsura unui înger. Și materialul zidului ei era de jasp, dar cetatea era de aur curat, ca sticla limpede". Și continuă. Am citit toate aceste versete pentru că de acum înainte vom încerca să înțelegem aceste versete. Înainte de a încerca să înțelegem acest lucru, pentru că cu asta vom încheia, vom înțelege de ce cei o mie de ani, de ce împărăția lui DUMNEZEU nu va veni imediat, așa cum cred unii. Pentru că va dura o mie de ani. La începutul acestei teme, am vorbit despre segmentele de timp din calendarul lui DUMNEZEU. Deși în veșnicie nu există timp, adică nu există moarte. Adică, nu este un timp care se termină, nu există moarte. Dar există o măsurare a timpului, pentru că trebuie să știm în fiecare zi când este, în fiecare săptămână, în fiecare lună când începe, în fiecare an când începe, la fiecare șapte ani, la fiecare cincizeci de ani. Iar Domnul a creat măsurătorii de timp, adică aștrii, înainte ca această lume să cadă în păcat. Adică, era nevoie de stele, de lună, de soare, pentru a arăta timpurile. Acestea sunt cele care măsoară ziua, luna. Luna intervine în lună, tot ciclul lunar, iar apoi soarele, unghiul soarelui, poți determina anul sau prin numărarea lunilor. Cu alte cuvinte, sunt măsurători de timp, i-a făcut înainte de păcat. Asta înseamnă că în veșnicie va exista o cuantificare a timpului. Timpul nu va fi numărat așa cum este astăzi. De ce o mie de ani? Pentru că este necesar ca în mileniul al șaptelea să nu existe opresiune, dar se va lucra. Domnul Isus a spus: "Tatăl Meu lucrează până

acum", și era Sabat când a spus asta. Dar ce lucrare făcea Tatăl? Lucrearea de susținere a creației Sale și lucrarea de răscumpărare, lucrarea de mântuire. Aceste lucrări sunt permise în Sabat, dar ce nu este permis în Sabat? Sabatul, așa cum am spus, nu este cuvântul pe care l-a rostit Domnul. Cuvântul pe care Domnul l-a rostit pentru ziua a șaptea este "odihnă", nu Sabat. Prin urmare, nu sunt în favoarea folosirii numelor ebraice sau grecești. Prefer să folosesc sensul lor, pentru că așa a vorbit Domnul cu poporul. Acei oameni au înțeles sensul și de aceea au spus: "Ziua a șaptea este odihna". O zi înainte este "pregătirea". De ce nu am dat un nume zilei de pregătire, echivalentul, cuvintele ebraice care înseamnă pregătire? Nu, dar am rămas cu "ziua pregătirii". De ce? Pentru a înțelege ce avem de făcut în acea zi. La fel, dacă vrem să înțelegem ce trebuie să facem în ziua a șaptea, trebuie să folosim, în loc de Sabat, nici măcar Shabbat, pentru că noi nu suntem evrei. Trebuie să folosim sensul din limba noastră, "odihnă". Ziua a șaptea este odihnă. Așadar, ce trebuie făcut în ziua a șaptea? O spune cuvântul: "odihnă". Întrebarea mea este dacă această lume a putut să se odihnească sub asuprirea păcatului? Au putut oamenii să se odihnească cu odihna pe care DUMNEZEU a creat-o în creație, în acești șase mii de ani de păcat? Au fost aceste mici odihne adevărate, aceste odihne din fiecare zi a șaptea? Au fost cu adevărat odihne? Sunt atât de multe milioane de oameni în această lume, oameni blânzi, oameni pașnici, oameni ai lui DUMNEZEU, care nu sunt lăsați să se odihnească, așa cum nu au fost lăsați să se odihnească poporul evreu în Egipt. Ei trebuiau să muncească. Asta este ceea ce face păcatul. Păcatul este un dictator, un dictator care te obligă să muncești în fiecare zi până te îmbolnăvești, până mori. Acesta este păcatul. Este un tiran. Este un faraon. Cred că nici noi, creștinii din lumea liberă occidentală, nu ne-am odihnit cu adevărat. Și de ce cred asta? Ne vom uita la asta mai târziu, după ce vom studia puțin din capitolul douăzeci pentru a înțelege de ce este necesar ca pământul să fie gol, pustiu, timp de o mie de ani. Am spus acest lucru în parte, pentru că mileniul al șaptelea este un timp în care DUMNEZEU nu creează, nu lucrează. Domnul nu va crea lumea nouă în Sabat, pentru că El a terminat toată lucrarea Sa de creație în ziua a șasea, la sfârșitul celei de-a șasea zile, conform Genezei 2. Iar al șaptelea mileniu este pe cale să înceapă. Suntem la doar câțiva ani distanță de sfârșitul celor șase mii de ani. Dacă vrei să știi câți ani au mai rămas, studiați temele noastre anterioare, unde am vorbit despre cele douăzeci și unu de evenimente finale: șapte sigilii, șapte trâmbițe, șapte plăgi finale, și unde am spus că aceste douăzeci și unu de evenimente finale durează șapte ani. De ce șapte ani? Pentru că ele reprezintă săptămâna șaptezeci, echivalentă cu cea săptămână șaptezeci de acum două mii de ani, când Cristos a început să lucreze. El a început să lucreze la începutul acelei săptămâni timp de trei ani și jumătate; au mai fost încă trei ani și jumătate de har, timp de har. Înainte de sfârșitul timpului de har, vor mai fi șapte ani, ultimii șapte ani. Și acești șapte ani vor fi săptămâna a șaptesprezecea, între ghilimele, ca să înțelegem, sau săptămâna judecății. Aceasta este o săptămână de judecată. Este săptămâna în care Domnul îi va purifica pe copiii lui Israel cu foc în cuptor și va purifica pământul de păcat și de răutate. El va lăsa lucrarea Sa de purificare terminată. Ce lucrare de purificare? Să mergem în cartea lui

Daniel, capitolul nouă, de la versetul douăzeci și patru. "Șaptezeci de săptămâni sunt hotărâte asupra poporului Tău și asupra cetății Tale sfinte, ca să se termine fărădelegea, să se termine păcatul și să se termine nelegiuirea, să se aducă dreptatea veacurilor, să se sigileze viziunea și profeția și să se ungă sfântul sfinților". Știm că prima împlinire a acestei profeții a fost ungerea cu sânge a Domnului Isus Cristos pe cruce. Unguentul de care avea nevoie Domnul pentru a sluji în Sfântul și Preasfântul Locaș a fost propriul Său sânge. Numele "sântul sfinților" nu se referă la Domnul, ci se referă la capacul milei. Dacă ne vom uita la cuvintele ebraice pentru "sfântul sfinților", vom descoperi că aceleași cuvinte grecești se regăsesc în Vechiul Testament, atunci când a fost creat sanctuarul din pustiu și așa se numea scaunul milei, sfântul Sfinților. Și de aceea a fost numit Sfânta Sfintelor, locul Sfintei Sfintelor, locul capacului milei practic, pentru că acel capac al milei primise sângele animalelor până la Isus Cristos și apoi trebuia să primească în cealaltă parte unde sângele animalelor nu era stropit, în cealaltă parte trebuia să primească sângele lui Isus Cristos. Acest subiect este un alt subiect pe care îl puteți studia, unde veți înțelege că la răstignire, cu acel cutremur, când a murit Domnul Isus Cristos, stânca, nu pământul, era o stâncă tare unde a fost pusă crucea, într-o groapă, s-a despicat la piciorul crucii și a lăsat o crăpătură adâncă până la peștera unde Ieremia ascunsese cortul în pustie, obiectele cortului, când Nebucadnețar a înconjurat cetatea Ierusalimului. Toate acestea sunt consemnate și Domnul a făcut ca scaunul milei să fie exact sub piciorul crucii și sângele lui Cristos a căzut pe acest scaun al milei. Această promisiune s-a împlinit și viziunea și profeția au fost sigilate și au uns Sfânta Sfintelor. Domnul Isus Cristos, între ghilimele, a fost uns cu botezul Său de moarte, dar ceea ce a fost uns, și este important, ca simbol, este scaunul milei care reprezintă tronul milei, tronul lui DUMNEZEU. Și acesta este un simbol că sângele lui Cristos, chiar sângele lui Cristos, trebuia să vină înaintea Tatălui în sanctuarul ceresc și Domnul cu propriul Său sânge trebuia să medieze înaintea Tatălui, prezentând meritele aceluia sânge. Acest sânge a fost descoperit. Dacă doriți să aflați mai multe despre acest lucru, puteți căuta pe YouTube sau pe internet Ron Wyatt. R-O-N W-Y-A-T-T. Acela a fost un om adventist, dar un om adventist umil, un om, care a fost folosit de Domnul pentru a descoperi multe lucruri importante care sunt în Biblie, printre care această peșteră și obiectele sfinte, sângele uscat care era pe scaunul milei și pe care el l-a analizat într-un laborator și acei oameni de știință care au analizat, au descoperit că era sânge uman și era viu, pentru că sângele în mod normal moare, nu rămâne în viață, dar acel sânge era viu și nu avea 46 de cromozomi, avea 24 de cromozomi. Adică avea doar trăsăturile unui părinte, în cazul de față ale Mariei, ale mamei. Dacă sunteți interesați să înțelegeți acest lucru, puteți studia tot ce găsiți despre Ron Wyatt, mai puțin criticile, care trebuie să existe întotdeauna, pentru că Satana îl critică și îl condamnă mereu pe Isus Cristos în adepții Săi. Așadar, revenind la Daniel 9, citim de la versetul 25: "Cunoaște, deci, și înțelege". De ce îi spune lui Daniel să "înțeleagă"? Când îi spune mai târziu: "Du-te Daniel, trebuie să te odihnești. Acest lucru va fi înțeles în timpul sfârșitului, în zilele de pe urmă". Cu alte cuvinte, nu vorbește aici cu Daniel, ci cu noi, ultima generație. "Să știi deci și să înțelegi că de la ieșirea cuvântului de restaurare și de zidire a Ierusalimului,

până la Mesia, prințul", adică până la cel uns, conducătorul uns, sunt cuvintele din original, "vor fi șapte săptămâni și șizeci și două de săptămâni, și iarăși se va construi strada și zidul în vremuri tulburi". Aici cuvântul nu este "zid". Acest cuvânt în original, acolo unde scrie "zid", înseamnă "aur". A fost folosit ca "aur" în versete în care nu poate exista un alt înțeles decât "aur". "Aur" și un instrument ascuțit, de asemenea, și "decizie", poate însemna. "Un instrument ascuțit" era instrumentul de treierat.

Adică: "Ierusalimul va fi zidit din nou", adică piața și aurul. De ce se spune "aurul"? Să mergem la Apocalipsa 21 și să citim din nou despre stradă. Versetul 18: "Dar cetatea și materialul zidului ei era de jasp, dar cetatea era de aur curat." Dacă cetatea era de aur curat, cum era strada? Aur pur. De ce se numește "piață"? "În casa Mea sunt multe locuințe. Eu am să vă pregătesc un loc pentru voi, pentru ca acolo unde sunt Eu", adică în cetatea sfântă, "să fiți și voi". Adică, această cetate este un recipient, este ceva care conține oameni, un pătrat în care există case. Există ziduri, iar în interiorul zidurilor există o mulțime de case, o mulțime de locuri, care vor fi ocupate de cei răscumpărați. Așadar, haideți să înțelegem o chestiune foarte importantă despre oraș, despre orice oraș. Cum este construit un oraș? Cum apare un oraș? Credeți că un oraș este proiectat de la început? De exemplu: New York, ca să spunem un oraș, a fost New York-ul proiectat așa și apoi, dintr-o dată, au construit totul și brusc a apărut New York-ul? Nu. Pentru cei care își amintesc din trecut, din filme poate, din povești vechi, când erau sate, iar apoi, de-a lungul anilor, au văzut că aceste sate s-au transformat în orașe. Deci, aici oamenii își pot aminti că fiecare oraș începe cu un început, care este piața. Piața este locul primăriei în mod modern pentru noi, este locul de întemeiere a acestui nucleu urban, nucleul în care trăiesc oamenii. O piață este plantată dacă există niște case, dacă există un nucleu de familii care locuiesc acolo. Piața este plantată, piața trebuie să fie centrală într-un oraș. Piața nu poate fi construită mai târziu, pentru că dacă ar fi construită după ce orașul apare în forma sa finală, locuințele, casele, clădirile din centru ar trebui demolate pentru a face piața. Piața este începutul. Piața se continuă apoi spre ziduri cu casele, cu locurile, cu locuințele și străzile, care în acest caz sunt de aur. Piața este din aur, casele sunt din aur, străzile sunt din aur, iar zidul este din jasp. Ultimul lucru care se construiește într-o cetate este zidul, iar înainte de zid se pun temeliiile zidului. Înțelegem? Aceasta este secvența, de ce am citit Daniel 9: 25? Pentru că aceste cuvinte au și un alt înțeles și se referă la lucrarea spirituală a Domnului Isus Cristos, aceea de a pregăti locuințe, care este o lucrare pe care El o face încă de la intrarea păcatului în această lume. Domnul construiește un templu, așa cum este descris în ultimele capitole ale lui Ezechiel, sau El construiește un oraș, un oraș al celor răscumpărați, un oraș al cărui sens este acela de arcă, adică în lumea plină de răutate din vremea lui Noe, acesta a fost păstrat de Domnul într-o mică arcă. Lumea fusese redusă la opt suflete, opt oameni. Și apoi această sămânță, această arcă, s-a coborât din nou pe pământ, a venit pe pământ și pământul a început să se umple de oameni, de locuitori. Acest lucru ne învață că Domnul face același lucru, dar de data aceasta adună, acumulează grânele într-un hambar, pe cei răscumpărați într-o cetate, în cetatea sfântă, în mod

spiritual. Acesta este modul în care este reprezentată arca actuală. Arca care a fost de fapt începută de la începutul lumii până la sfârșit. Arca care îi va conține pe toți răscumpărații din toate timpurile este Noul Ierusalim. Și această arcă va fi coborâtă în această lume făcută nouă. Sau se va coborî în lumea care va fi făcută nouă după aceea, și va fi în mijlocul lacului de foc, care va fi apoi transformat sau creat din nou de Domnul, vegetația și animalele, cerurile, stelele, soarele, luna. Este aceeași semnificație pe care o au aceste două scene. Se spune: "Acesta este tabernacolul lui DUMNEZEU cu oamenii". Spune acest lucru despre cetate, despre Noul Ierusalim. Și despre arca lui Noe, de asemenea, este cortul de atunci. Acela era cortul lui DUMNEZEU cu oamenii care au ales să urmeze chipul lui DUMNEZEU, să fie urmași ai lui DUMNEZEU. Acela a fost cortul, nu mai era altul. Dar acela era doar pentru a servi ca simbol. A fost o poveste locală cu un grup de oameni care trăiau în acel moment. Dar, din moment ce Noul Ierusalim nu este în această lume, trebuie să înțelegem că Domnul locuiește în Noul Ierusalim cu oamenii, sau cu numele, pentru moment, al oamenilor care sunt scriși în cartea Mielului. De aceea este numit Soția Mielului. Aceste nume sunt nume de oameni care vor fi înviați și care vor locui pe noul pământ, dar care au fost salvați din acest ocean de foc, pentru că destinul acestei lumi este focul, focul care arde cu pucioasă, este un lac de foc. Acesta este destinul. Și este nevoie de această arcă, de această cetate, în care vor fi cei răscumpărați atunci când Domnul va arde pământul. Acest lucru îl vom înțelege în cele din urmă mai târziu. Îl lăsăm pentru mai târziu, ca să înțelegem pe deplin mai întâi această temă, cea a Noului Ierusalim.

Și astfel, revenind la Daniel, înțelegem că aici este reprezentată o restaurare a unui Ierusalim, care s-a întâmplat la propriu, dar care a fost doar un simbol. Chiar și prima restaurare, cu Ezra și Neemia, a fost un simbol. Distrugerea Ierusalimului reprezintă distrugerea lumii. De ce reprezintă de fapt Ierusalimul lumea? Pentru că este numit orașul sfânt. Iar pământul pe care DUMNEZEU l-a creat era un pământ în care trebuia să locuiască sfințenia. El nu a creat pământul pentru păcătoși și pentru păcat, ci pentru ca el să fie un pământ sfânt, o cetate sfântă, dacă vreți. Oraș nu înseamnă neapărat zgârie-nori. Orașul înseamnă un loc în care trăiesc oameni, o capitală, putem spune. Pământul a fost creat pentru a fi locuit. Lui Adam i s-a poruncit să supună pământul, animalele, să îl umple, să domnească în mijlocul aceluia Ierusalim. De ce Ierusalim? Ce am spus că înseamnă Ierusalim? Dublă pace sau pace. Are de-a face cu pacea. Pământul, așa cum l-a creat DUMNEZEU, era un pământ al păcii. Un loc în care urma să locuiască pacea. Aici a fost primul Ierusalim care a început cu piața, să spunem, a început cu grădina Edenului, care a fost plantată în centrul acestei lumi. La fel cum avem acum Israelul local, ca fiind în centru, se află într-un loc central pe harta acestei lumi. Aici, grădina Edenului a fost plantată ca o piață. În această piață urma să se afle primăria orașului și, de asemenea, să spunem, palatul regelui sau locul conducătorului, care era Adam. Adam urma să locuiască în mijlocul urmașilor săi, în mijlocul pieței. Așa cum tronul lui DUMNEZEU este așezat în mijlocul cetății, vom vedea în Apocalipsa 22. Deci, în Daniel 9:25, înseamnă că Domnul, simbolic, spiritual, restaurează Ierusalimul. El începe cu piața și apoi cu restul care este de aur, adică

orașul fără ziduri. Zidurile nu sunt de aur, iar temeliiile nu sunt de aur, temeliiile orașului. Adică, Ierusalimul, noul Ierusalim, care este în curs de construcție astăzi, îi reprezintă pe toți cei care vor obține caracterul de aur. Ce s-a cerut de la Laodiceea? Credința care lucrează prin dragoste, care este aur. De aceea este de aur, pentru că toți cei care vor locui acolo vor fi obținut un caracter de aur, adică unele dintre trăsăturile de caracter ale lui Isus Cristos. Care este enigma lui Pavel? Pentru că așa am intitulat această temă. Să citim Romani 11: 25 și 26. "Căci nu vreau fraților să ignorați această ghicitoare" sau mister. Este același lucru. Pavel avea un mister, cunoștea un mister și nu voia ca noi să-l ignorăm. "Căci nu vreau, fraților, să ignorați acest mister, ca să nu vă îngâmfați în voi înșivă, că orbirea în parte s-a întâmplat lui Israel, până ce va intra plinătatea neamurilor." Pentru că i s-au descoperit lucruri, i s-au arătat lucruri și el a interpretat aceste lucruri. El a interpretat că orbirea a cuprins Israelul de carne. Aici el se referă la Israelul de carne. "Până când va intra plinătatea neamurilor". Pentru el, neamurile erau toți ceilalți care nu erau Israel. Pentru noi, înțelegem că Israelul lui DUMNEZEU este împrăștiat pe tot pământul, pentru că așa este scris. O vom citi puțin mai târziu. Iar Israelul spiritual este totalitatea celor care își corectează caracterele, indiferent dacă îl cunosc sau nu pe DUMNEZEU. Au venit la Domnul Isus Cristos o serie de oameni care nu erau de sânge israelit. "Erau din rândul neamurilor", între ghilimele, cum îi numeau ei. Dar acești oameni aveau o credință mai mare decât evreii. "Nici în Israel n-am văzut o credință ca aceasta". Și apoi, în Faptele Apostolilor, când Petru i-a predicat lui Corneliu și familiei sale și prietenilor săi, deodată Duhul Sfânt a căzut peste ei, ceea ce l-a șocat pe Petru, pentru că el avea unele prejudecăți ca toată lumea, chiar și Pavel avea unele prejudecăți. A fost nevoie de ceva timp pentru ca bătrânii din Ierusalim, din biserica creștină, să înțeleagă că Israelul lui DUMNEZEU nu este Israelul de carne, ci este Israelul spiritual. Ei sunt cei care au un caracter asemănător cu cel al lui Cristos în această lume. Și acesta este motivul pentru care au întâlnit oameni din toată lumea, oriunde au mers. Îi numeau barbari. Oameni, dar cu suflet nobil, ca ei, creștinii. Și în fața lui DUMNEZEU nu există nicio diferență. "Nu este nici grec, nici iudeu, nici bărbat, nici femeie, în Cristos Isus". Totul se măsoară cu trestia de aur, care este caracterul lui Cristos. Nu se măsoară cu un test de sânge. Nu se face un test de sânge pentru a vedea dacă cineva este evreu sau dacă are vreo descendență. DUMNEZEU nu se uită la asta și nu așa va da mântuirea. DUMNEZEU va măsura caracterul. Și El are un popor, așa cum a spus că cele douăsprezece triburi ale casei lui Israel sunt împrăștiate în întreaga lume. Ei au înțeles în sfârșit. Vom citi acest text în continuare. Să citim și versetul 26. "Și astfel, tot Israelul va fi mântuit, așa cum este scris". Și aici, după "este scris", pune două puncte și dă un verset din Vechiul Testament și spune: "Eliberatorul va veni din Sion și va îndepărta nelegiuirea din Iacob". Cine este Iacob aici? Iacob sunt oamenii, locuitorii acestei lumi care trebuie să-și corecteze caracterele și care o vor face. Iacob a primit noul nume. Toți cei care își vor corecta caracterul sunt îndemnați, fie prin cuvântul scris pentru unii, fie prin Duhul Sfânt în conștiință pentru alții. Pentru că lucrarea Duhului Sfânt, să ne amintim, este de a convinge, și nu se spune despre evrei, ci de a convinge lumea, se spune, "de păcat, de dreptate și de judecată". Și nu spune, prin ce

căi, ce instrumente are pentru a o convinge. Nu spune că prin cuvânt. Sunt trei martori, știm, pe care îi folosește DUMNEZEU. Unul este cuvântul, unul este viața lui Isus Cristos și unul este natura, în care și caracterul Creatorului poate fi cunoscut de unii. Fiecare martor își are rodul său, dă mărturie unei anumite categorii de oameni. Mulți nu au avut parte de Biblie, dar au trăit în mijlocul naturii. Iar Duhul Sfânt folosește acest lucru în mintea lor pentru a le corecta comportamentul.

Cu alte cuvinte, lucrarea de sfințire este mult mai complexă decât ne imaginăm. Domnul are un Israel mondial, Israelul lui DUMNEZEU, iar aceștia nu sunt cei de sânge, vom citi versetele. Și aici se spune că orbirea în parte a cuprins Israelul, Pavel se referea la Israelul de carne, până când va intra plinătatea neamurilor. Neamurile de aici sunt de fapt și Israel, pentru că toți am fost copii ai mâniei, spune Noul Testament. Noi toți, chiar și israeliții, cei născuți în Israel, toți ne-am născut în această lume a păcatului, toți avem un păcat de învins, de mărturisit și de învins. Cu toții am fost copii ai mâniei, cu toții am fost copii ai Satanei, cu toții a trebuit să ne naștem din nou în Împărăția lui DUMNEZEU, prin pocăință. Nu există oameni mântuiți în mod natural din naștere, așa cum ar vrea evreii să credem. Așadar, aici Pavel spune, misterul este acesta, că ei vor intra, unde vor intra, nu spune unde, ci "până ce va intra plinătatea neamurilor". Este clar că în noul Ierusalim, în mod spiritual, prin cartea vieții, unde vor fi scrise numele lor. Versetul 26: "Și astfel, tot Israelul", de ce spune tot Israelul? Pentru că acesta este sfârșitul harului. Când va intra plinătatea neamurilor, harul se termină. Și astfel, după ce harul s-a terminat, care este concluzia versetului 26? "Și astfel tot Israelul spiritual, Israelul lui DUMNEZEU, va fi mântuit, după cum este scris. Eliberatorul va veni din Sion și va îndepărta nelegiuirea din Iacob." Adică, aici Pavel a înțeles că Iacob este și neamurile. Sunt persoane din neamuri care se corectează, lucrează, ca toți ceilalți, pentru a-și corecta caracterele. Cei care vor reuși să le corecteze, nu în toate, ci în ceea ce privește lumina, mică sau mare, pe care fiecare a putut să o aibă. Dacă a avut de lucrat la o singură trăsătură de caracter, doar la acea trăsătură de caracter, pe care a trebuit să o perfecționeze, și dacă a făcut asta, va fi salvat, va fi Israel. Este scris în cartea Mielului. Așadar, misterul, care este misterul sau enigma Noului Ierusalim, este acesta. Cine este soția Mielului? Cine este Noul Ierusalim? Noul Ierusalim este soția Mielului. Ei bine, de fapt, Noul Ierusalim este locul prinților și al invitaților la nuntă. Adică, toți sunt mântuiți, dar unii sunt prinți și alții sunt invitați. Unii sunt preoți, unii sunt regi, unii sunt invitați, dar toți au un loc acolo, dar locul unora este cu Mielul pe tronul Său, pentru că ei sunt mireasa. Alții în locuințele din jurul pieței. Cred că trebuie să subliniem și acest lucru, că nu toți vom avea același loc, aceeași poziție. Dar, în cele din urmă, tot Israelul va fi salvat. Aceasta este ceea ce este important și ceea ce contează. Cei 144 de mii vor fi un număr, oameni speciali care vor fi depășit totul și vor fi obținut cel mai complet caracter dintre toți cei răscumparați. Și prin aceasta, timp de o mie de ani, ei îi vor judeca pe ceilalți. Dar haideți să înțelegem ceva mai profund despre acest lucru, analizând Noul Ierusalim, așa cum este descris, cu simbolurile sau realitățile sale, vom vedea apoi. Orașul are o piață. Orașul are douăsprezece porți cu fundații, se presupune. Douăsprezece porți care reprezintă cele douăsprezece triburi, pentru că au numele celor douăsprezece

triburi scrise pe ele. Care sunt cele douăsprezece triburi? Ce reprezintă numărul doisprezece în Biblie? Numărul doisprezece reprezintă biserica. Este un număr al bisericii. În Apocalipsa 21 cu 12 se spune așa. Se spune că este vorba de cele douăsprezece triburi. Deci, sunt trei porți de fiecare parte a zidului, pentru că zidul este pătrat, este așezat în formă pătrată, se spune acolo. Și pe fiecare din cele patru laturi ale zidului sunt trei porți. Prin aceste porți, cei răscumpărați vor intra și vor ieși în noul pământ, pentru că această cetate va fi o parte a pământului. Doar o parte. Cât de mare, vom vedea mai departe. De ce se spune că sunt numele celor doisprezece patriarhi, ale celor doisprezece fii ai lui Iacob? Pentru că toată lumea, așa cum poate ați citit în cartea "Crucea și umbra ei", o carte scrisă de Crosier, de un pionier, la începutul secolului trecut, pe când Ellen White era încă în viață, descrie puțin din caracterele acestor doisprezece bărbați, fii ai lui Iacob. Concluzia este că ei sunt combinații de caractere, sau trăsături de caracter, care formează douăsprezece caractere diferite. Douăsprezece caractere de oameni în care se încadrează întreaga omenire. Fiecare se va afla, din cauza păcatului, în poziția unuia dintre acești doisprezece fii ai lui Iacob și va trebui să învingă așa cum a învins acel fiu al lui Iacob. Pentru unii a fost mai ușor, pentru alții a fost nevoie de întemnițare, sau de foamete, sau de alte încercări, dar toți au biruit. Toți, fiecare, vor intra pe ușa sa, pe ușa caracterului său. Dacă vreți să înțelegeți acest lucru, trebuie să ascultați o altă temă pe care o vom face despre cele douăsprezece tipuri de caractere care vor moșteni noul pământ. Zidul cetății este în pătrat, și este foarte înalt, se spune. Este foarte înalt. Are patru laturi. În Apocalipsa 21:17 este prezentat, haideți să-l citim. "Înălțimea zidului este de 144 de coți, de măsura omului, care este a unui înger". Este important. În versetul anterior se măsoară cetatea, lungimea, lățimea și înălțimea, care sunt egale. Și este de douăsprezece mii de stadii, lungime, lățime și înălțime. Dar zidul este doar pătrat, se spune în versetul 16. Cetatea este situată și așezată pătrat. Și mai departe spune că la răsărit, la apus, în cele patru puncte cardinale, sunt trei porți. Înțelegem că sunt trei porți de fiecare parte a zidului. Lungimea zidului este de douăsprezece mii de stadii. Înălțimea zidului este de 144 de coți. Aceste numere nu sunt întâmplătoare. Aceste numere sunt specifice, sunt simbolice. Dacă este înalt de 144 de coți și dacă citim Efeseni 4:13, ce spune Efeseni 4:13? Să-l citim. Efeseni 4:13 spune: "Până când vom ajunge cu toții la unitatea credinței și a cunoașterii Fiului lui DUMNEZEU, la omul desăvârșit, la măsura staturii plinătății lui Cristos". Și pentru a înțelege mai bine că este vorba de o zidire care se face în mod simbolic de către Domnul, să citim versetul 12. "Pentru desăvârșirea sfinților, pentru lucrarea de slujire, pentru zidirea trupului lui Cristos". Ce este trupul lui Cristos? Noul Ierusalim. Este mireasa, pentru că în altă parte în Noul Testament se spune că capul bărbatului este Cristos, iar capul femeii este bărbatul. Cu alte cuvinte, există un singur trup. Și toți bărbații îl au pe Cristos drept cap, dar și femeile trebuie să aibă drept cap pe tații lor, pe bătrânii lor sau pe soții lor credincioși. Ele trebuie să le acorde respect și să se supună lor. Aceasta este o ierarhie, dar arată că trupul este trupul lui Cristos. Trupul lui Cristos este biserica. Cristos este capul. Restul trupului este biserica. Noi toți suntem membri ai acestui trup. Și aceasta este o metaforă care aseamănă biserica sau cei răscumpărați cu un trup,

dar cealaltă metaforă este orașul, este o construcție. Sau există o altă metaforă care este templul. Sunt mai multe metafore.

Astfel, înțelegem că trebuie să ajungem cu toții la unitatea credinței și a cunoașterii fiilor lui DUMNEZEU, la un om desăvârșit după măsură. O măsură se măsoară cu o trestie. Și vom vedea că se folosește o trestie de aur. "Până la măsura staturii, a plinătății caracterului lui Cristos". De aceea, plinătatea caracterului lui Cristos o vor avea doar cei 144 de mii. În Apocalipsa 21:17 se spune așa: "...144 de coți, după măsura unui om". Pentru cei care înțeleg sau care au ascultat temele noastre, în Apocalipsa 13 se spune despre semnul fiarei sau despre numele, 666, se spune că este un număr de om. Este un număr. "Pentru oricine are înțelepciune", se spune. Este un număr de om. De asemenea, aici se spune că această măsură este de om. Ce înseamnă asta? Înseamnă că sunt niște oameni care sunt reprezentați în acești 144 de coți. Oamenii sunt cei 144 de mii care sunt conducătorii miilor lui Israel. Ei sunt conducătorii sau sunt preoții regi. Ei sunt ultima generație, posibil împreună cu altele de-a lungul istoriei, care au ajuns la caracterul deplin. Ca Moise și alții. Ca și Adam. Nu știu, în acest număr s-ar putea să mai fie și alții din trecut care au atins caracterul. Pentru că se referă la caracter numărul. 144 de coți de măsura omului. Un cot este cam jumătate de metru pentru cei care măsoară în metri. Care este de înger, se spune aici. "Care este de om, care este de înger." Ce înseamnă asta? Probabil că ceea ce a spus Domnul că atunci când vom învia vom fi ca îngerii din ceruri. Nu știm, dar este măsura îngerilor. Înger înseamnă mesager. Acum să vedem cât sunt cele 12.000 de stadii. Lungimea totală, mă rog, lungimea unei laturi. Lungimea unei laturi și a celeilalte laturi este egală. Pentru a calcula suprafața trebuie să înmulțim lungimea cu lățimea. Deci lungimea și lățimea sunt 12 mii de stadii. Și un stadiu în cultura greacă, pentru că noi suntem sub dominația culturii grecești. Limba este greacă. În Grecia stadiul avea cam 600 de picioare. Adică aproximativ 185 de metri, de ce? În versetul 15 se spune că avea în mână o trestie de aur, care era un instrument de măsură, pentru a măsura cetatea, porțile și zidul ei. În mod normal, ceea ce urmează după aceea trebuie să vină în unitatea de măsură a trestiei de măsurat. Dar cum trestia aceea este de aur, adică vine de la sanctuar, vine de la DUMNEZEU, nu știm exact măsura ei. Domnul sau însuși Ioan, cel care a scris această carte, a transformat măsura în trestie, în unități de măsură cunoscute în vremea lui, unități grecești de măsură pe orizontală, pe pământ. Se măsoară cu piciorul. Nu te apleci să măsoari pământul cu cotul. O faci cu picioarele. Picioarele sunt folosite pentru a măsura pământul. Pentru a măsura ceva mai sus de pământ, la înălțimea ta, se folosește cotul. Pentru a măsura lățimea unei uși, grosimea unui perete, înălțimea a ceva, putem folosi brațul, cotul. De la cot până la vârful degetelor se măsoară. Nu știm cu adevărat dacă aceste măsurători au fost date în trestie de aur și Ioan le-a transformat sau dacă Domnul Isus Cristos le-a dat în acest fel. Dar pe noi ne interesează adevărul că echivalentul, chiar și în aceste măsuri grecești, este măsura reală pe care a dat-o Cristos. Astfel, 12.000 de stadii înseamnă 12.000 de ori 185 de metri, adică 2.220 de kilometri. Deci 2.220 de kilometri, o latură, înmulțit cu alți 2.220 de kilometri, o altă latură, ne dă un perimetru al pătratului de 4.920.400 de kilometri pătrați. Asta

Înseamnă aproximativ cinci milioane de kilometri pătrați. Cinci milioane de kilometri pătrați. În trecut, am auzit alți oameni care au măsurat, care au făcut calculele, erau pastori, dar au greșit suprafața. Au spus că este vorba de suprafața Franței. Dar această zonă este foarte mare. Suprafața despre care se spune aici a orașului Nou Ierusalim este, să zicem, echivalentă cu suprafața Europei, un pic mai puțin, un pic mai puțin decât suprafața Europei. Europa, inclusiv Anglia. Europa, dar fără partea de Rusia. Partea Rusiei de la Munții Urali până la granița de vest. Adică, această parte a Rusiei, despre care se spune că face parte din Europa, nu o includem. Și nu includem poate nici măcar teritoriul Ucrainei, al Belarusului și așa mai departe. Toată această zonă este de aproximativ șapte milioane sau șase milioane și ceva, aproximativ șase milioane. Deci ar fi o suprafață echivalentă cu suprafața Europei, mai mult sau mai puțin. Suprafața pe care orașul sfânt, noul Ierusalim, o va ocupa în centru, pentru că va fi capitala din centrul acestei lumi făcute noi. Cei o sută patruzeci și patru de mii, am spus numele, o sută patruzeci și patru de coți, ceea ce înseamnă cei o sută patruzeci și patru de mii de preoți și împărați, ultima generație, sunt prezentați în mai multe locuri în Apocalipsa, în Apocalipsa paisprezece, la începutul Apocalipsei paisprezece și în alte locuri. Aș dori să menționez, de asemenea, că unii oameni cred că cei o sută patruzeci și patru de mii sunt ca o suprafață, sunt ca un pătrat plin de oameni. Nu există un pătrat perfect în acest număr, o sută patruzeci și patru de mii. Dar, așa cum este descris aici, în Apocalipsa douăzeci și unu, că zidurile au de-a face cu cei o sută patruzeci și patru de mii, înțelegem că zidurile, că cei o sută patruzeci și patru de mii, sunt reprezentați în ziduri. De aceea am spus că orașul se construiește de-a lungul istoriei de șase mii de ani, de la centru spre exterior și că în acest moment ne aflăm cu construirea zidurilor. Care sunt temeliele zidurilor? Ce nume sunt scrise pe temeliele zidurilor? În versetul paisprezece se spune: "Zidul cetății avea douăsprezece temelii". Pe ele, pe temelii, probabil, sunt scrise numele celor doisprezece apostoli ai Mielului. Unii și-au închipuit că ar fi vorba de douăsprezece straturi, pentru că după aceea sunt numite unele pietre. În versetul nouăsprezece se spune că primul era de iaspis; al doilea, de safir; al treilea, de calcedonie; al patrulea, de smarald; al cincilea, de onix; al șaselea, de sardiu; al șaptelea, de crisolit; al optulea, de beril; al nouălea, de topaz; al zecelea, de crioprasă; al unsprezecelea, de iacint; al doisprezecelea, de ametist. Iar unii și-au închipuit douăsprezece straturi făcute, fiecare din câte o astfel de piatră prețioasă, dar cum porțile sunt puse împreună la început, sunt douăsprezece porți, dar apoi se spune că sunt trei la răsărit, trei la apus, trei la nord și trei la sud, presupun că și temeliele sunt tot trei sub fiecare latură, fiecare zid, fiecare dintre cele patru ziduri. Sunt trei, trei, trei, trei, în armonie cu numărul porților, care sunt trei de fiecare latură. Iar numele care este scris pe ea sunt cei doisprezece apostoli ai Mielului. Așadar, deasupra acestei temelii, care sunt cei doisprezece apostoli, cine a construit?

Aș vrea să întreb cine a construit pe această temelie? Au construit Adam și Eva? Au construit Noe și urmașii săi? Au construit cei doisprezece patriarhi? Au construit Moise sau oricare dintre profeții anteriori? Nu. Pe temelie sau, mai bine zis, pe exemplul celor doisprezece apostoli ai Mielului și, de altfel, al doisprezecelea apostol este Pavel. Nu

este niciunul dintre cei doi pe care Petru i-a ales în grabă, ci Pavel a fost ales ca apostol de către Domnul Isus Cristos însuși. De ce? Pentru că apostolii sunt oameni aleși de Însuși Domnul Isus Cristos. Isus însuși a postit o zi întreagă, nu a dormit, post de somn, de odihnă, pentru a-i alege. Și unul a fost trădătorul, dar locul lui a fost luat de un altul ales tot de însuși Domnul Isus Cristos, adică de Pavel. Cine i-a urmat exemplul? Evident, creștinii care au trăit după ei. Adică, de la anul patru mii și până în prezent, toți creștinii, sau cei care se numesc creștini, cei care știu ceva din Biblie sau care au auzit, toți aceștia au construit pe exemplul celor doisprezece apostoli. Așadar, zidurile sunt construite pe aceste temelii, care sunt viețile sau epistolele sau exemplul sau caracterele acestor doisprezece apostoli. Ce trebuie să fie cei patru pereți? În mod normal, ar trebui să fie totalitatea creștinilor, a celor care au trăit după Cristos sau după cei doisprezece apostoli, pentru că toți au construit pe deasupra lor. Acest număr nu poate să-i includă pe cei dinaintea lui Cristos. Deci unde îi găsim pe cei dinaintea lui Cristos? Evreii, cei de la Avraam până la Cristos, îi găsim acolo unde găsim pus numele lor, la porți. La porți îi avem pe ei, adică exemplul acestora au permis altora să intre în noul Ierusalim. Și ca să înțelegem un pic mai bine, Domnul Isus Cristos a spus că vouă, care ați renunțat la toate, vi se va da mult mai mult și veți sta pe douăsprezece tronuri judecând cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Dar, în mod uimitor, în Apocalipsa, să deschidem în capitolul cinci din Apocalipsa, în capitolul cinci din Apocalipsa găsim douăzeci și patru de tronuri de bătrâni. În capitolul patru, avem cu versetul patru, și apare de mai multe ori, apare în mai multe locuri. În capitolul cinci, de asemenea, capitolul cinci cu opt, apare în mai multe locuri în Apocalipsa. Sunt douăzeci și patru de tronuri. Deci cui a mai promis Domnul să stea pe douăsprezece tronuri, celelalte douăsprezece tronuri pentru a judeca? Pe cine poate o persoană să judece? Un lider, un pastor, de exemplu, pe cine poate judeca? Pe cei cărora le-a dat exemplu. Turmei sale, celor cărora le-a dat exemplul său. Un lider îi poate judeca pe cei care au fost capabili să vadă exemplul și să-l urmeze sau nu. Un rege îi poate judeca pe toți cetățenii care nu s-au supus legilor sale și caracterului său. Așadar, o persoană, un lider, căci în acest caz sunt lideri, doisprezece apostoli, și vom vedea cine sunt ceilalți doisprezece. Acești lideri, prin exemplul lor, care și-au dat exemplul, au scris cuvintele lor, îi pot judeca pe urmași, pe cei de după ei. Ei nu-i pot judeca pe cei dinaintea lor, pentru că cei dinaintea lor nu au cunoscut evanghelia perfectă în această formă dată de Cristos. Cine va judeca, atunci, generațiile anterioare? Ei bine, în mod evident, cei de după Avraam vor fi judecați în mod normal de Avraam, dar Avraam nu era prin preajmă când a fost dată legea. Așa că Moise îi va judeca. Este scris în Biblie că Moise va judeca? Bineînțeles că da: "Moise, în care vă încredeți, vă va condamna". De ce a spus că va condamna? Pentru că această judecată despre care vorbim acum, este judecata care va fi făcută în mileniul șapte, în cei o mie de ani. Este o judecată pentru cei pierduți. Este o judecată care va fi făcută de cei care au trăit în acea perioadă și care au fost liderii care au cunoscut perfect cerințele lui DUMNEZEU pentru acea generație, le-au practicat și vor putea judeca sau analiza viețile celorlalți cu această cunoaștere. Așadar, dacă cei doisprezece apostoli îi vor judeca pe cei care au trăit după ei până la sfârșit, este evident că cei de după Avraam,

israeliții, ca să spunem așa, conform cărnii, vor fi judecați și condamnați de cei doisprezece patriarhi. Nu știm dacă cei doisprezece patriarhi sunt toți fiii lui Iacob, sau dacă printre ei se vor afla Avraam, Moise, înlocuindu-i pe unii, de exemplu, Dan sau alții. Dar înțelegem că ei trebuie să fie dintre aceștia. Ei sunt doisprezece pentru că este numărul bisericii. Sunt doisprezece conducători care au trăit și au biruit și care vor putea să-i judece pe ceilalți. Și ei trebuie să fie inițiatorii, cei care au fost de la originea acelei generații de la două mii de ani înainte de Cristos până în anul patru mii, până când a venit Cristos sau Cristos a murit pe cruce. În toată această perioadă de două mii de ani, judecătorii vor fi acei conducători de la început, biruitori. Așadar, cine va judeca generația de dinaintea lui Avraam sau de dinaintea potopului, dacă vrem să spunem așa? Cine va judeca generația de dinainte? Cine va judeca generația de după potop, până la cei doisprezece patriarhi? Sau până la Avraam, sau până când a fost dată legea, pentru că ei au biruit abia după aceea. Cine îi va judeca? Noe, în mod evident. Noe, care a învins, care a trăit și a învins, va putea judeca viețile celor care au trăit după el în sutele de ani, până la Avraam și până la Iacob, Avraam, Isaac și Iacob. Cine îi va judeca pe cei de la Adam și Eva până la potop? Evident, Adam și Eva. Adam și Eva, cei care au păcătuit și au învins și au dat exemplul lor, au dat instrucțiunile, statutele pe care le cunoșteau în acel moment, care erau cerința lui DUMNEZEU în acel moment, le-au răspândit și altora. Adam și Eva vor judeca probabil acea generație. Asta ca să înțelegem puțin de ce sunt menționate acolo douăzeci și patru de tronuri, sunt menționate doar douăzeci și patru, dar înțelegem că în acele douăzeci și patru, probabil că vor exista, în afara celor doisprezece apostoli, în primele douăsprezece tronuri, trebuie să existe oameni care vor putea să-i judece pe cei din cei patru mii de ani, pe oamenii din primii patru mii de ani. Atunci, în realitate, cei o sută patruzeci și patru de mii, pentru că au învins complet și au cunoscut complet tot adevărul, vor putea să judece pe toți practic, vor putea să asiste, să spun așa, vor putea să asiste la toți, pentru că vor cunoaște totul, vor cunoaște tot adevărul, pentru că Domnul a spus că Duhul Sfânt care va veni vă va călăuzi în tot adevărul. Ultima generație va avea tot adevărul.

Apoi, dacă temeliele au numele apostolilor, zidurile însele trebuie să fie de după, cei care au trăit după, sau sunt întreaga generație de creștini care au trăit după și care au zidit pe temelia apostolilor, sau, mai bine zis, acei creștini intră și ei în piață, în locuințele din piață, iar zidurile care au fost lăsate pustii, care au fost lăsate în ruină, până la sfârșit, zidurile vor fi zidite abia la sfârșitul timpului. După exemplul aceluia Ierusalim distrus, care în vremea lui Zorobabel, Ezra, Neemia a fost reconstruit. Mai întâi templul, apoi probabil piața, casele, iar în cele din urmă, după o perioadă de ani, unii spun că vreo patruzeci de ani, după ani, zidurile au fost construite de Neemia. Și această construcție s-a făcut repede, surprinzător de repede, adică are mai degrabă legătură cu sfârșitul istoriei, cu înaintarea și perfecționarea rapidă a celor o sută patruzeci și patru de mii, mai degrabă, pentru că va trebui să fie o construcție rapidă. Deci, probabil că zidurile sunt cei o sută patruzeci și patru de mii, de aceea au o sută patruzeci și patru de coți. Și toți ceilalți răscumpărați care nu au ajuns la acest caracter, dar care au construit și ei pe exemplul patriarhilor și al profeților, intră în

Ierusalim, în locuințele dinăuntru. "Mă duc deci să pregătesc locuințe, pentru ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi". Am spus că zidirea se face din centru spre exterior. Să mergem din nou în Mica, pentru a citi din nou că în Mica zidurile sunt menționate într-un mod special.

Daniel 9:25 menționează de asemenea acest lucru. Să mergem la Daniel pentru a vedea și acolo. Deși este rostit cuvântul "zid", nu este vorba de un zid, ci de piață. Cu alte cuvinte, construcția acestui templu prezis aici, această construcție sau reconstrucție prezisă aici, este acea reconstrucție literală care a avut loc cu acel Ierusalim prin Zorobabel, Ezra și Neemia și toți ceilalți care au mers cu ei. Dar acest lucru este simbolic pentru noi, pentru a înțelege că mai întâi în vreme de necaz, piața va fi reconstruită. Piața și aurul. Adică, poate fi zidul, nu știm, dar cuvântul nu este același ca în Mica 7:11. Nu înseamnă zid, ci mai degrabă aur. Adică, lucrarea a fost începută cu piața. Știm că și temeliala templului a fost pusă în timpul lui Ezra. Apoi lucrarea a fost oprită, apoi din nou a fost construită și terminată. Dar, în timp ce locuiau în case, li se dă o mustrare prin profeți. De exemplu: "Voi locuiți în case și Casa Mea este în ruine". Așadar, ei construiseră casele. Piața simbolizează și locul central și întregul loc unde sunt case. Așadar, în Daniel 9:25 avem începutul construcției. În Mica 7 avem sfârșitul, de ce? Pentru că contextul de aici este mânia lui EU SUNT. În versetul 9 citim: "Mânia lui EU SUNT o voi îndura, pentru că am păcătuit împotriva Lui". Acestea sunt cele șapte trâmbițe. Dar apoi se spune: "În ziua în care zidurile tale vor fi zidite", nu se spune ale cui, dar se înțelege că este vorba de Noul Ierusalim. "În ziua în care zidurile tale vor fi zidite, în ziua aceea se va lua decretul". Aici nu este vorba de o poruncă, cuvântul este un decret. Și este același decret pe care îl avem mai târziu în Țefania 2:2. "Înainte ca decretul să se împlinească și ziua să treacă ca paiele". Adică ziua de muncă, pentru că există o zi de muncă numai cu păcatul, această pildă a fost dată de Domnul Isus Cristos cu lucrătorii din acea zi. În fiecare veghe El a ieșit să invite și pe alții. Ziua de lucru reprezintă cei șase mii de ani sau cei două mii de ani de la Isus Cristos, dar este istoria răscumpărării. Iar înainte de ziua oportunității, înseamnă ziua mântuirii, înainte de închiderea harului, pentru că decretul este decretul din Apocalipsa 22:11. Apocalipsa 22:11 spune: "Cine este nedrept, să rămână nedrept; cine este murdar, să rămână murdar; cine este drept, să rămână drept; cine este sfânt, să fie sfințit în continuare". Când harul se va încheia, în templul ceresc se va da acest decret. "S-a sfârșit". Domnul va rosti aceste cuvinte. Și în acel moment, care este chiar înainte de ultimele șapte plăgi, vor mai exista oameni drepiți în această lume. Există păcătoși și există oameni care sunt sfințiți sau complet drepiți. Aceștia sunt cei răscumpărați. Harul se închide și cei care și-au sfințit viețile vor continua să le sfințească. Cei care sunt drepiți vor rămâne drepiți. Acesta este decretul. Avem un studiu despre acest decret, deoarece există un citat din Ellen White care vorbește despre un decret și, din păcate, majoritatea adventiștilor l-au interpretat ca referindu-se la decretul duminical. Iar din acest context și din multe texte pe care le-am prezentat, se înțelege că este vorba de decretul din Apocalipsa 22:11. Este vorba de închiderea harului general. "În ziua în care zidurile tale vor fi zidite, în ziua aceea decretul va fi înlăturat". Adică, aici este formulat altfel. Înseamnă că oportunitatea va fi

înlăturată. Decretul va fi dat și se va termina. Acesta va fi luat. Va fi terminat. Domnul va spune: "S-a sfârșit". Și când se va sfârși? În ziua în care zidurile vor fi terminate. Atunci zidurile vor fi ultimul lucru care va fi construit în Noul Ierusalim. Atunci zidurile trebuie să fie cei răscumpărați. Cei care au învins. Cei care au măsura deplină, conform tuturor textelor combinate pe care le-am citit, cei care au ajuns la statura plinătății lui Cristos. Aceștia sunt cei 144 de mii și cei invitați vor intra în cetate pe una dintre porți. Toți cei răscumpărați dintre cei blânzi ai pământului. Dintre națiunile care sunt menționate aici, în Apocalipsa, că vor fi salvate. Să vedem unde este menționat. Să citim Apocalipsa 21:24. "Și neamurile celor salvați vor umbla în lumina ei, iar împărații pământului își vor aduce în ea slava și cinstea lor." Vor fi niște împărați, nu doar Adam. Adam a fost rege când a fost făcut, dar a pierdut acest drept. Apoi Cristos a recâștigat dreptul sau domnia acestei lumi. Și El îl dă celor care vor fi atins caracterul Său. Adică, celor 144 de mii. Soției Mielului. Să înțelegem Ierusalimul ca fiind un oraș văzut din exterior, pentru că mai întâi, la începutul capitolului 21, este prezentat din exterior. Și apoi se intră înăuntru, în capitolul 22. Din exterior, împodobit așa cum este văzut. Iar podoabele, ce sunt? Porțile, zidurile, temelile. Toate acestea sunt din pietre prețioase. Știm că zidurile sunt din iaspis, temelile sunt din pietre prețioase despre care am citit în versetele 19 și 20. Porțile sunt 12 perle. Fiecare dintre ele este o perlă. Și aici se spune: "Piața cetății era de aur curat". Cu alte cuvinte, tot ce este înăuntru este aur. Pentru că reprezintă credința lui Isus. Totul este de aur. Îi reprezintă pe cei care au atins anumite trăsături de caracter ale lui Isus, dar exteriorul este format din pietre prețioase. Adică, exteriorul reprezintă mireasa Mielului. Ca să spunem așa. Podoaba unei mirese se vede în exterior. De aceea, cei 144 de mii, am spus în alte teme că, potrivit tuturor textelor pe care le-am citit, ei sunt prezentați ca fiind cei victorioși. Și ei, pentru că sunt victorioși așa cum a fost victorios Cristos, vor fi mireasa Mielului. Adică, vor avea un loc, o poziție specială și vor fi cu Cristos întotdeauna. Ellen White a văzut, de asemenea, o viziune similară în care existau mai multe categorii de răscumpărați. Martirii, apoi mulțimea, marea mulțime. Și apoi cei care aveau dreptul de a intra în templu cu Isus. Un templu care nu se afla în oraș, ci în afara lui. Iar ceilalți nu aveau acest drept. Doar cei 144 de mii. Și ei se vor comporta ca o mireasă. Ei vor merge cu Mirele peste tot. Despre asta nu am înțeles mai mult. Nu puteam schimba această interpretare. În alte chestiuni, pionierii erau confuzi. Adică nu puteau să înțeleagă pentru că nu era pentru timpul lor. Dar Ellen White are un citat în care spune că, deși oamenii lui DUMNEZEU din trecut, inclusiv ea însăși, deși oamenii lui DUMNEZEU din trecut au scris despre adevărurile lui DUMNEZEU, ea spune: "Nu pot spune că ar trebui să luăm tot ceea ce au scris ei fără să verificăm", pentru că spune că se întâmplă adesea ca oamenii să amestece printre adevărurile scrise de ei, ceea ce au scris, lucruri ciudate ale trăsăturilor lor de caracter particulare sau ciudate. Adică, au amestecat în scrierile lor interpretări sau prejudecăți. De aceea Ellen White spune că nu putem lua ceea ce au scris fără să studiem noi înșine ca și cum nu ar fi spus nimic. Așadar, trebuie să studiem Biblia pentru noi înșine. Și dacă ajungem la aceeași concluzie, bine, dacă nu..., pentru că lumina este mai mare acum decât a fost atunci, pentru că lumina este ca soarele zilei în creștere,

atunci Ellen White spune că, dacă vom descoperi că o doctrină fost greșită, trebuie să acceptăm. Toate aceste citate îi vor ajuta pe cei care nu îndrăznesc să studieze Biblia pentru ei înșiși. Ele vor ajuta să aibă mintea lui Ellen White, care avea o minte corectă. Nu i-a fost dat să reflecte în scrierile sale toate adevărurile, pentru că nu era pentru timpul ei. Ea nu a știut cum să interpreteze Daniel și Apocalipsa. Nu era pentru timpul ei, nu era pentru ultima generație. Dar ea a scris multe dintre adevărurile care sunt necesare pentru ca noi să ne purificăm caracterul. Despre reforme și lucruri foarte importante despre caracter, despre înnobilarea caracterelor noastre. Dar interpretarea lui Daniel și a Apocalipsei a fost lăsată pentru ultima generație. Nu pentru Uriah Smith, nu pentru pionieri, ci pentru noi, pentru ultima generație. Și îndrăznesc să spun că pentru acel profet care a fost promis, al treilea Ilie. Nu știm dacă este vorba de mai multe persoane sau dacă este unul singur. Dacă este unul singur, așa cum a fost al doilea Ilie, ei bine, al doilea Ilie, părerea mea este că a fost vorba de două persoane. Ioan Botezătorul și Domnul Isus Cristos. Sau doar Domnul Isus Cristos. Am versete care susțin acest lucru. Domnul a spus: "Vă spun că Ilie a venit și i-au făcut tot ce au vrut". Și apoi arată față de El însuși cum Fiul Omului va suferi mult. Cu alte cuvinte, nu vorbește despre Ioan Botezătorul, ci despre El însuși. Așadar, cel de-al treilea Ilie va fi o persoană sau vor fi mai multe persoane pe care trebuie să le căutăm, pentru că numai el sau ei vor înțelege adevărul. Doar ei. Și ei îl vor da și altora. La fel cum Cristos a dat adevărul apostolilor, ucenicilor Săi și i-a făcut apostoli. Așa va fi și în acest timp. Și Domnul a avertizat că sunt mulți falși profeți, falși învățători, falși hristoși, adică falși unși, care vor înșela pe mulți, pentru că internetul este plin de interpretări, de predici. Este o inundație din partea vrăjmașului cu interpretări false. De aceea Domnul a spus asta. Și că mulți vor fi înșelați pentru că nu l-au căutat pe Cel care a fost promis. În timp ce ucenicii îl căutau pe Mesia cel promis, îl căutau pe profetul care trebuia să vină mai întâi, știau că acest lucru era scris și îl așteptau. Și apoi l-au urmat pentru a-l asculta și a învăța ce a spus. În același mod cred că se va întâmpla și în acest moment. Domnul l-a promis pe cel de-al treilea Ilie care va înțelege totul și Daniel 12 se va împlini. Vor fi înțelese aceste cărți și aceste profeții care nu au fost înțelese. Și că în final, după ce vor fi înțelese și ceilalți, vor fi niște înțelepți sau care au pricepere, așa se numesc. Înțelepții lui DUMNEZEU, sfinții Celui Preaînalt sau înțelepții lui DUMNEZEU din zilele din urmă, care vor fi al treilea Ilie și ucenicii lui, care vor fi învățat de la el, din interpretările lui. Probabil. Dacă se va repeta ceea ce a fost înainte, trebuie să urmeze acest model și trebuie să se întâmple în același mod. Degeaba vom căuta pe internet încercând să găsim interpretarea corectă, vom fi înșelați, a spus Domnul Isus. Trebuie să-l căutăm pe cel care are semnele unui profet, pe cel care a fost trimis ca profet, dar nu un profet care are viziuni. Pentru că există două categorii de profeți, unii care au viziuni, pentru că mai urmează o istorie după ei, unii care au dat viziunile și alții care au interpretat viziunile. Aceștia nu vor avea vise și viziuni, ci vor interpreta. Acestea sunt cele două categorii de profeți. Ioan Botezătorul reprezintă cea de-a doua categorie și Domnul Isus Cristos. Și probabil că în aceste zile va exista un al treilea Ilie care va îndeplini din nou această a doua categorie și va interpreta corect profețiile. Ellen White are un citat care se referă la cel de-al treilea

Ilie, ea spune: "Cineva trebuie să vină" și nu se referă la ea. "Cineva trebuie să vină. Și când va veni, înțelepții, ceilalți, îi vor spune: Tu nu știi cum să interpretezi Scripturile. Interpretările tale sunt prea îndrăznețe", ca să spunem așa. Dar, cu toate acestea, Ellen White are un alt citat în care spune că în aceste zile din urmă vor fi prezentate mesaje șocante de către oameni ai lui DUMNEZEU. Adevărul va fi șocant. Pentru că a fost crezut într-un fel și în cele din urmă va fi într-un alt fel. Am demonstrat acest lucru cu semnul fiarei și demonstrăm acest lucru cu interpretarea lui Daniel și a Apocalipsei. S-a crezut altfel pentru că nu era timpul, nu pentru că pionierii au fost răi, nu. Pentru că noi toți trebuie să încercăm să interpretăm, dar nu să spunem că deținem adevărul complet, deoarece nici măcar Ellen White nu a spus asta. Noi, dacă suntem al treilea Ilie, asta trebuie să decidă alții, nu noi. Noi prezentăm doar ceea ce DUMNEZEU ne-a dat și ne dă. Și avem câteva semne foarte, foarte izbitoare despre profeți. Avem câteva semne în acest minister. Dar nu vom convinge pe nimeni să ne urmeze pentru că noi suntem al treilea Ilie. Pentru că nici Ioan Botezătorul și nici Isus nu au spus că sunt ceea ce sunt. Pentru că aici este nevoie de credință, ca fiecare să recunoască. "Cine zice lumea că sunt Eu?" El nu a spus, dar se aștepta ca ceilalți să-L recunoască. Fiecare trebuie, așa cum a spus Domnul, să "cerceteze toate lucrurile și să păstreze ceea ce este bun". Toți au datoriat de a-l căuta pe profetul promis. Căci numai el va avea spiritul potrivit sau plinătatea sau măsura spiritului pentru a înțelege aceste profeții. Există caracteristici pe care el trebuie să le îndeplinească, unele dintre ele le avem. Așadar, să continuăm cu descrierea arhitecturii acestui oraș. La fel ca arhitectura aceluia templu din Ezechiel, din ultimele capitole ale lui Ezechiel, este ceva special și o enigmă. Este dificil de înțeles ce este. De aceea, Pavel a spus ce era. Îi reprezintă pe toți cei răscumparați. În realitate, Noul Ierusalim reprezintă chivotul lui DUMNEZEU împreună cu oamenii, de ce? Pentru că Noul Ierusalim este făcut din aur. Și ce obiect din sanctuar era făcut din aur? Chivotul legământului. Era din salcâm suflat în aur, iar capacul era din aur pur. Cu alte cuvinte, acea cutie era făcută din aur. De ce era făcută din salcâm? Pentru că avea natură umană. Chivotul trebuie să aibă ceva uman în el, pentru că Îl reprezintă pe Cristos, care este DUMNEZEU și care este om. De aceea are aur și are salcâm. Cristos este chivotul în care trebuie să fim noi, cei răscumparați. "Eu în voi și voi în Mine". Sunt două metafore. "Cristos în voi, nădejdea slavei", adică până când vom ajunge la statura plinătății lui Cristos. Cristos în voi și voi în Cristos până când El va veni. Domnul le-a exprimat pe amândouă. Aceasta înseamnă că Cristos este un chivot (arcă), El este numit chivot (arcă) în Biblie. Este același nume ca și arca lui Noe. Este un recipient al celor salvați, al celor care vor fi salvați de la distrugerea lumii, nu de atunci prin apă, ci de acum prin foc. În acest recipient, în această arcă, care este Noul Ierusalim, trebuie să intre toți cei răscumparați pe care Cristos îi va învia atunci când va veni. Imediat, când vor fi căzut ultimele șapte plăgi. Vom vedea la sfârșitul acestui studiu, în capitolul 20, această secvență. Dar mai întâi vom termina de analizat această arhitectură, această arcă sau acest oraș, care va trebui să plutească pe lacul de foc. Nu pe un potop universal de apă, ci pe un potop universal de foc mondial. După cei o mie de ani. Am spus că cetatea, adică cei răscumparați, sunt pregătiți pentru arcă. Arca lui Noe când trebuia

să fie gata? Înainte de venirea potopului. De aceea, lui Noe i-au trebuit 120 de ani pentru a construi arca. De aceea DUMNEZEU spusese că omenirea mai avea la dispoziție doar 120 de ani. Și i-a luat 120 de ani cu tot gigantismul lui, pentru că el era un uriaș și fiii lui erau uriași, cu toată înălțimea și puterea lor, fiind doar patru oameni, le-a luat 120 de ani. Dar ca să înțelegem ce înseamnă acești 120 de ani, trebuie să înțelegem că 6.000 de ani împărțiți la 50 fac 120. Și ca să înțelegem de ce 50, de aceea am vorbit la început, că jubileul este de 50 de ani. Și în istoria răscumpărării, care a fost concepută pentru a ocupa spațiul a șase zile de muncă, șase zile milenare, de muncă, de răscumpărare. De condamnare, încă o zi. Această istorie de 6.000 de ani este cuprinsă și în 120 de jubilee. Sunt 120 de perioade de 50 de ani. Jubilee care se vor încheia cu sfârșitul harului sau cu venirea lui Cristos. Mai degrabă, cu sfârșitul harului. Trebuie să ne gândim la ziua ispășirii. În ziua ispășirii se hotărau cei salvați din Israel. Se decidea cine era și cine nu era. Și la sfârșitul acelei zile, noaptea, probabil, pentru că trebuia să fie noapte, țapul care îl reprezenta pe Satana era dus în pustie. Cu alte cuvinte, după lumina zilei, care, potrivit parabolei lucrătorilor, reprezintă timpul celor mântuiți, vine noaptea, când nimeni nu mai poate lucra. În acea noapte, de ce nu poate nimeni să lucreze? În primul rând, pentru că este Sabatul. Se termină a șasea zi. Ziua, în acest caz, ziua înseamnă toate cele șase zile. În această metaforă a unei zile pentru cei 6.000 de ani, acea zi reprezintă cei 6.000 de ani. Vine noaptea, adică începe Sabatul, al șaptelea mileniu. Nimeni nu va mai putea să lucreze. Atât pentru că va fi Sabat, adică odihnă, cât și pentru că va fi noapte. Adică nu va mai fi lumină în sanctuarul ceresc. Cristos va părăsi sanctuarul. Ușa harului va fi închisă. Nimeni nu va mai putea fi mântuit. Așadar, sunt 120 de jubilee de 50 de ani în cei 6.000 de ani. Ultimul jubileu de 50 de ani se va încheia probabil odată cu închiderea harului. Aceasta înseamnă că Solemnitatea Corturilor este un oarecare eveniment care urmează. Și am să arăt că nu este ceea ce s-a crezut, ceea ce s-a crezut, așa cum au explicat pionierii, că este vorba de cele 7 zile în care vom merge cu Cristos în Noul Ierusalim. Nu reprezintă acele zile, pentru că acelea sunt 7 zile, ci reprezintă ceva mult mai profund și mai bun. Despre sfârșitul ultimului jubileu în care ne aflăm, aș vrea să mai spun câteva cuvinte. Acel jubileu a fost dat ca un jubileu, ca 120 de jubilee, pentru că un jubileu reprezintă durata de viață utilă a unei persoane. Preoții din sanctuar nu slujeau până la moartea lor. Ei aveau o durată de viață în care puteau sluji. Acest timp de viață reprezintă practic 120 de vieți utile de oameni. De aceea i s-a spus lui Noe că omul nu va avea decât 120 de ani. El va avea la dispoziție doar 120 de jubilee pentru a trăi în această lume, așa cum este ea acum. Ultimul jubileu, îndrăznesc să spun, a început deja. Când a început? Ei bine, dacă suntem pe cale să încheiem istoria, așa cum credem noi, înseamnă că suntem la sfârșitul acestui ultim jubileu. Și pentru a susține acest lucru cu ceva din Biblie, ceva profetic, vreau să spun că am făcut-o deja în temele anterioare. Dacă vreți să ascultați temele de la începutul războiului sau cel puțin de la tema 94, cred, înainte, ele se găsesc pe elultimoclamor.org în format audio sau pe YouTube, și sunt numerotate de la începutul războiului. Dacă veți asculta aceste teme, cel puțin pe ultimele câteva, veți înțelege că am spus-o deja. Când va fi sfârșitul? Nu ora, nu ziua. Ziua și ora nu le știm. Dar putem înțelege anul. Nu data

exactă, așa cum a spus Cristos, dar anul. Data va fi declarată de DUMNEZEU după încheierea harului. Dar putem înțelege anul, nu pionierii, nu pionierii de acum 100, 200 de ani, ci ultima generație, generația ultimului jubileu, care suntem noi. De unde știm când se va încheia? Pentru că, așa cum am spus, ultima săptămână de ani a jubileului, ultimul jubileu este de 50 de ani, ultima săptămână de ani este de 7 ani din 49 de ani. Practic, jubileul are ultima săptămână de 8 zile, practic, pentru a da cele 50 de zile. Sunt două sabate. În vechime erau doi ani care trebuiau să fie ținuti ca sabate pentru pământ, ca să nu se lucreze pământul. Două sabate la rând. Al șaptelea din ultima săptămână de ani și al optulea, pentru a da cifra 50. $7 \text{ ori } 7 = 49$. Iar la ultima săptămână de 7 trebuie să mai adăugăm o zi, pentru a da 50. Pe prima nu o cunoaștem. Nu pot spune de când se calculează prima, începutul primului an al jubileului. Dar pot spune de când începe ultima săptămână, așa cum a spus Domnul Isus Cristos. Săptămâna a șaptezecă este timpul judecății. Și El a spus că vor fi trei ani și jumătate, iar apoi vor fi trei ani și jumătate. Conform istoriei, am văzut că crucea a fost la mijlocul săptămânii. Dar că a fost o săptămână, acea ultimă săptămână. Și de ce știm că este o săptămână? Am arătat în Daniel 9 că această profecie din Daniel 9 este, de asemenea, o profecie pentru sfârșit. Ea include, de asemenea, scene ale sfârșitului lumii, în ultimul verset, versetul 27. Aici se spune: "Și într-o săptămână va confirma legământul pentru mulți". Se va întâmpla acest lucru în acești ultimi șapte ani? Da, Domnul va confirma legământul pentru mulți, pentru marea mulțime. "Și în mijlocul săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare". Aceasta s-a împlinit la cruce. Dar am spus că nu știm, poate că va trebui să se îplinească din nou cu sacrificiul vreunei națiuni nevinovate, cum ar fi Ucraina, de exemplu. Pentru ca celelalte națiuni să se trezească, celelalte națiuni din Occident. "Atunci, cu mulțimea de abominații, va fi pustiirea."

Adică, trâmbițele care urmează după primii trei ani și jumătate, în următorii trei ani și jumătate, vor fi o mulțime de abominații și pustiirea va fi terminată. Adică, ultimele șapte plăgi. "...și aceasta până la o mistuire deplină, și ceea ce este hotărât se va revărsa asupra pustiitorului". Lucrul hotărât care se va revărsa asupra pustiitorului, în fruntea căruia se va afla China și Rusia, este o mistuire completă, se spune aici. Va fi completă. Toate acestea au legătură cu sfârșitul lumii, cu ultimele șapte plăgi. "Când va fi pedepsită curva cea mare și fiara aceea va fi omorâtă". Aceași expresie pe care o avem în Daniel 7 cu versetul 26, spune: "Dar judecata se va așeza", care este judecata aplicată de această dată. "Judecata și i se va lua stăpânirea", adică stăpânirea lui, pământurile pe care toți acei dictatori, toată fiara comunistă, toți acei dictatori le-au stăpânit; le va fi luată. "Și maiestatea regilor îi va lua stăpânirea, ca să fie nimicite". Acel corn mic este pus acolo, dar am arătat că este echivalentul celei de-a doua fiare din Apocalipsa 13. Este aproape aceeași expresie. "Distrus și ruinat până la capăt", iar aici se spune: "...va fi pustiirea până la mistuire". Este același mod de a exprima același lucru, adică este un mod similar de a exprima același lucru. Și aceasta se referă la sfârșitul lumii, deci aici avem o săptămână înainte de pustiire. La mijlocul săptămânii se va întâmpla ceva, apoi o mulțime de urâciuni și pustiiri vor începe asupra vestului, așa cum am arătat, în cele șapte trâmbițe. Distrugerii care vor culmina

cu mânia lui DUMNEZEU asupra celor care au distrus și ucis. Dar acest lucru trebuie să vină. Aceasta este o săptămână, conform Daniel 9:27. Deci ultima săptămână a lumii este împărțită între aproximativ trei ani și jumătate și aproximativ trei ani și jumătate. Primii trei ani și jumătate sunt cele șapte sigilii, următorii trei ani și jumătate sunt cele șapte trâmbițe, iar după aceea, în câteva zile, se va încheia cu ultimele șapte plăgi. Dar timpul principal de șapte ani este de șapte sigilii, șapte trâmbițe. Cele șapte sigilii sunt pentru a pregăti zidurile, cei 144 de mii sigilați, zidurile. Ei sunt străjerii acestei lumi, ei vor fi pe crenelurile lor, zidurile aveau creneluri care era locul străjerilor pentru a vedea pericolul și a avertiza. Pericolul este reprezentat de cele șapte trâmbițe, lumea trebuie să fie avertizată în legătură cu acest lucru, cu ceea ce fiara vrea să facă din nou în această lume. Așadar, când începe această săptămână? Aceasta este întrebarea. Deci am analizat toate acestea, când începe? Potrivit lui Daniel, și combinat cu Daniel 9: 27, combinat cu această profecie și cu viața Domnului Isus, cu ceea ce s-a întâmplat, cu sfârșitul harului poporului evreu, care reprezintă astăzi, are o paralelă astăzi, despre cei care au cunoscut, pentru că evreii erau cunoscători ai legii lui DUMNEZEU, ai cuvântului lui DUMNEZEU. Pentru cei care știau. Probabil, conducătorilor, nu știm. Știm că sfârșitul harului poporului evreu a fost în anul 34, a fost când s-au împlinit cei șapte ani cu moartea lui Ștefan, adică de la anul 27 d.Hr. până la anul 34 d.Hr. Din momentul în care Cristos a fost botezat până în anul 34, cu moartea lui Ștefan, sunt șapte ani. Cum a început viața lui Isus, viața publică, slujirea? Cu niște semne pe care Domnul le-a lăsat ca semne pentru cel de-al treilea Ilie, semne ale profetului, semne pentru profetul care va veni. Sunt semne care au fost lăsate în viața Domnului. Unul este nunta din Cana, altul este botezul, pentru că Domnul a început să boteze și după aceea, și altul a fost modul de viață al acestui tip de profet, Ilie. Modul de a trăi total autosuficient, fără să se folosească de stat, fără să se sprijine pe brațul statului, și pe munte. Căci Ellen White spune că locuința Domnului Isus Cristos era muntele, Muntele Măslinilor, adică muntele, iar El se retrăgea întotdeauna și petrecea nopțile pe munte. Munca poate fi în afara casei pentru oricine, noaptea se petrece acasă. Casa lui Isus era muntele. Așadar, sunt câteva semne care trebuie să se împlinescă pentru a-l recunoaște pe cel de-al treilea Ilie. Nu știm cu adevărat dacă numărătoarea a început odată cu nunta din Cana, probabil, probabil da sau probabil nu. Sau a început după nunta din Cana. De ce? Pentru că am înțeles din unele texte biblice că începutul celor șapte ani, ultimii șapte ani ai acestei lumi, sunt cu semnul urâciunii pustiirii. "Când veți vedea urâciunea pustiirii așezată în locul sfânt". Și pe modelul distrugerii Ierusalimului în anul șaptezeci, știm că un semn a fost dat cu trei ani și jumătate înainte. "La porți", a ajuns la porțile Ierusalimului. "La porți". Am arătat că Ierusalimul este Occidentul liber sau, dacă vreți, Europa sau Occidentul. La porți este locul unde se află acum urâciunea pustiirii, în Ucraina. Și într-un mod special rușii sunt lipiți de granița estică. Adică exact la graniță, exact la poartă. Dar Ucraina însăși este o graniță, este o țară de graniță între lumea liberă și lumea asuprită, de către fiară. Așa că am arătat că acest semnal a fost dat pe data de 24 din a doua lună a anului trecut, 2022, când Rusia a atacat Ucraina. Așadar, dacă numărăm de atunci cei șapte ani, ajungem la 2029. Dacă se numără de la nuntă,

așa cum arată Biblia, practic, pentru că botezul lui Isus și nunta au fost foarte apropiate, doar câteva zile. Poate o zi, sau în aceeași zi, pentru că era toamnă când a fost botezat. Nunțile aveau loc toamna. Așadar, a fost botezat și apoi, dintr-o dată, a fost invitat la nuntă.

Dacă se numără de atunci, așa cum acceptăm cu toții ca și creștini, că slujirea publică începe cu o nuntă, atunci numărătoarea trebuie să fie din 2021, când a fost nunta. Acesta este semnul pentru astăzi. Cei care vor să știe care nuntă, trebuie să-L întrebe pe Domnul și să afle. Noi am prezentat pe canalul nostru o nuntă pe care a făcut-o DUMNEZEU, fără mână omenească. Nu a fost creația omului, ci a fost creația lui DUMNEZEU. DUMNEZEU Însuși a vorbit cu doi oameni, DUMNEZEU Însuși a cumpărat verigheta. DUMNEZEU Însuși a căsătorit. Este singura nuntă după Adam și Eva pe care DUMNEZEU a făcut-o pe acest pământ cu mâna Sa, probabil. Am prezentat această nuntă într-o serie numită "Căsătoriți de DUMNEZEU". Cei care doresc să o asculte, o pot asculta și pot vedea dacă DUMNEZEU a făcut-o sau nu. Așadar, această nuntă a avut loc în a 26-a zi a lunii a 9-a din anul 2021. Dacă numărați cei șapte ani de atunci, în 2028 se împlinesc șapte ani, toamna. Aceasta este până la sfârșitul harului. Știm că sfârșitul harului trebuie să aibă loc într-o zi de ispășire, la data tipului, în toamnă. Deci, într-o toamnă, cel mai probabil în 2028, sau dacă trebuie să ne gândim la al optulea an, care dădea 50, poate fi "mai lasă-l încă un an", cum a spus Domnul. Sau cum spune Habacuc: "Dacă viziunea întârzie, așteptați-o, căci va veni și se va împlini". Dar s-a lăsat pentru încă un an. Așa cum s-a întâmplat și între 1843 și 1844. Nu știm, dar s-ar putea să fie unul dintre acești doi ani, 2028-2029. Sau, dacă numărăm din 2029, poate fi 2029-30. Sunt mai mulți ani, din 2028 până în 2030, care ar putea fi momentul în care harul se termină. Așadar, există mai multe posibilități, pentru că s-au întâmplat lucruri supranaturale aici, în Madison, așa putea spune. Lucruri deosebite, lucruri pe care DUMNEZEU le-a făcut. De exemplu, anul de odihnă a pământului, ultimul an, privind în urmă, odihna pământului a fost în 2020. De ce? Pentru că acest minister care a fost ridicat de DUMNEZEU în 2013, și a cărui naștere are o dată înregistrată în documentele de cumpărare a acestei proprietăți, și este 22 octombrie. Și este aceeași dată la care a început, în vremurile pionierilor, ziua ispășirii. 22 octombrie 2013. Această dată nu a fost căutată de nimeni, dar după vreo jumătate de an și ceva, mi-am dat seama de ea. Uitându-mă la documente, Domnul mi-a pus asta în minte, m-a făcut să văd asta. Nu mi-am dat seama când am cumpărat ferma și când am primit aceleași opoziții pe care le-a avut Ellen White când a cumpărat ferma Madison la acea vreme. Chiar aceleași. Am povestit într-o mărturie pe care o am în două părți, am o mărturie, cred că se numește "Mărturia personală a lui Doru", și acolo povestesc un pic despre cum a decurs povestea Madison. Și în mod surprinzător am urmat aceiași pași. Chiar și data achiziției este o dată profetică. Pământul se odihnește din toamnă în toamnă, adică din momentul în care se termină recolta, până când se termină recolta, nu urmează calendarul din primăvară în primăvară, ci din toamnă în toamnă. Și am numărat că al șaptelea an, anul de odihnă, a fost din toamna anului 2019 până în toamna anului 2020. Așadar, urmând acest model dat de Domnul, după șapte ani am lăsat țara să

se odihnească, până în toamna anului 2020, iar în 2021 a avut loc nunta. Adică, dacă ar trebui să numărăm o săptămână de odihnă a pământului, o săptămână a anilor jubiliari, ultima săptămână a jubileului efectiv, ar trebui să înceapă cu anul 2020. Din 2020 până în 2027. Aceasta înseamnă că următoarea odihnă pământească ar fi din toamna anului 2026 până în toamna anului 2027. Acest lucru înseamnă că al optulea an, care este al 50-lea an, jubileul, este în 2028. Dar vorbind în ani biblici. 2028. Deci cel mai probabil în toamna anului 2027, sau în toamna anului 2028, harul se va încheia. Deci sunt exact șapte ani de la nuntă până în 2028. Nunta, care a fost în toamna anului 2021.

Până în toamna anului 2028 sunt șapte ani. Nu urmează modelul săptămânii exacte de ani pentru odihna pământului, ci este un an în plus, deoarece șapte ani trebuie scăzuți din 50. Ultimii doi sunt sabbate. Ambii erau ani de odihnă. Dar săptămâna s-a încheiat în 49 și s-a adăugat încă un an. Adică, din 50, scăzând șapte, este toamna anului 2021, când a avut loc nunta făcută de DUMNEZEU. DUMNEZEU a făcut această nuntă exact în toamna anului 2021. Deci, în mod normal, numărătoarea ultimilor șapte ani care trebuie să se încheie cu un jubileu, ultimii șapte ani din istoria păcatului, pentru oamenii din această lume, trebuie să se încheie în toamna anului 2028. Probabil de ispășire. Și a început în acea toamnă, cu câteva luni înainte de începerea războiului. Atunci a început cel de-al doilea sigiliu, care este sabia cea mare. Calul este roșu, adică comunismul. Reprezintă comunismul. Am prezentat toate acestea, că războiul din Ucraina a fost al doilea sigiliu, al doilea cal. Deci, în realitate, războiul va dura din toamnă, probabil. Adică, timpul războiului va fi de trei ani și jumătate, dar numărat din toamnă. Adică, războiul propriu-zis din Ucraina va dura mai puțin, va dura cam trei ani. Trei ani pentru a scădea timpul dintre nuntă și începutul războiului. La începutul anului 2022. Apoi, când vor trece cei trei ani și jumătate, numărați de la nuntă, se presupune, teoretic, că China va trebui să intre în scenă. Va trebui să intre cu o multitudine de abominații, așa cum citim în Daniel 9, împotriva Occidentului, ceea ce urăște cel mai mult, caracterul Occidentului. China va trebui să intre cu loviturile sale, care vor fi cele șapte trâmbițe. Și va acționa timp de trei ani și jumătate, mai mult sau mai puțin, aproximativ, până la încheierea harului, care va fi în toamna anului 2028. Așadar, în toamna anului 2028, deși este anul jubileului, adică este întregul an de jubileu, atunci când începe, în mod normal ar trebui să înceapă jubileul, dar poate că Domnul, așa cum a spus: "mai lasă-l încă un an", va lăsa și acest an, pentru că face parte din istoria celor șase mii de ani. Există 120 de jubilee. 120 de porțiuni de 50 de ani, adică inclusiv acest ultim an, fac parte din cei șase mii de ani. Probabil că, deși Domnul a vrut să încheie harul cu anul 49, în acest caz cu anul 27, 27 toamna, dar probabil că va mai lăsa un an. Până la ultimul, pentru că Domnul a așteptat până la ultimul, și de obicei așteaptă până la ultimul. Să nu socotim ca întârziere, spunea Petru, faptul că Domnul întârzie să vină. Căci El este îndelung răbdător să mântuiască, până la ultimul pe care îl poate. Deci este foarte probabil ca aceasta să dureze, iar dacă nu, harul se va termina în anul 27, toamna, sau dacă nu, în anul 28. Acestea sunt interpretări pe care va trebui să le verificăm cu realitatea, cu ceea ce se va întâmpla, cu războiul din Ucraina și cu ceea ce se va întâmpla, pentru a

vedea dacă se va întâmpla ceva la sfârșitul celor, așa cum am spus, trei ani și jumătate, numărați de la nuntă. Trebuie să vedem dacă se va întâmpla un eveniment, poate se va întâmpla ceva, sau războiul din Ucraina se va încheia, sau un eveniment care va dovedi dacă această interpretare este corectă, sau dacă trebuie să mai așteptăm încă un an. Sau poate un an mai puțin. Rămâne de văzut când se va termina războiul din Ucraina. Aceasta este interpretarea. Închizând această paranteză și revenind la Apocalipsa, vom citi mai departe, după versetul 21 pe care l-am citit, versetul 22: "Și n-am văzut niciun templu în ea, pentru că Domnul DUMNEZEU Atotputernic și Mielul sunt templul ei". Noul Ierusalim nu are niciun templu. Templul a fost ridicat doar pentru nevoia omului, adică pentru mântuire. Templul nu va fi în cetate, templul care a fost construit de DUMNEZEU, va fi în afara cetății, a văzut Ellen White. Acest lucru îl vom vedea dacă va fi așa. "Căci Domnul DUMNEZEU Atotputernic și Mielul sunt templul acestuia. Și cetatea nu avea nevoie de soare sau de lună ca să strălucească în ea, pentru că slava lui DUMNEZEU a dat lumină, iar Mielul este lampa ei. Și neamurile celor mântuiți vor umbla în lumina ei, iar împărații pământului își vor aduce în ea slava și cinstea lor". Cu alte cuvinte, va fi un loc în care toți vor veni să se închine, conform lui Isaia 66: "din lună nouă în lună nouă, din odihnă în odihnă, toată făptura va veni să se închine înaintea Mea", a spus Domnul, adică înaintea tronului Meu, tronul pe care îl vom vedea în capitolul 22, care se află în mijlocul cetății, în interiorul acestei cetăți. Celelalte națiuni care vor fi împrăștiate pe noul pământ, vor trăi pe câmp, toate națiunile, toată lumea, vor veni în cetate doar în timpul odihnei, în lunile noi. Cei 144 de mii, fiind soții, vor rămâne mereu cu Domnul. De aceea, Pavel a spus acolo, în Tesaloniceni: "Noi, cei care vom rămâne", se referea la cei vii, eventual la cei 144 de mii, "vom fi luați la cer pentru a-L întâlni pe DUMNEZEU, pentru a fi cu El întotdeauna". Soția Mielului va avea un alt statut în cer. "Porțile ei nu vor fi închise ziua, căci acolo nu va fi noapte, și vor aduce în ea slava și cinstea națiunilor. Și nu va intra în ea nimic din ceea ce spurcă sau face urâciune sau minciună, ci numai cei care sunt scriși în cartea vieții Mielului." Și aceasta dovedește ceea ce am spus, și anume că cei cuprinși în noul Ierusalim, până la vremea facerii pământului nou, căci atunci se va deschide ușa arcei, se vor deschide ușile arcei noului Ierusalim, și toți vor acoperi pământul și vor locui într-un loc care le va fi pe plac, fiecare dintre ei. Noul Ierusalim va avea porțile închise doar până când va fi trecută judecata finală, lacul de foc, și va fi creat noul pământ. Și atunci doar cei 144 de mii vor rămâne în noul Ierusalim. Și toți acești răscumpărați sunt cei care au fost scriși în cartea vieții Mielului. Aceasta este ceea ce tocmai am citit. Aș dori să subliniez câteva lucruri înainte de a merge mai departe.

Faptul de a străluci. Orașul a strălucit. Nu avea nevoie de soare, de soare sau de lună. Întotdeauna va exista lumină. Faptul de a străluci reprezintă gloria, pentru că aici se spune că Mielul, Domnul este templul, iar ei emană lumina. Dar nu sunt doar ei. Vom vedea că și cei 144 de mii vor emana lumină. Haideti să citim câteva versete. 2 Corinteni 3:18 - "Dar noi toți, privind ca într-o oglindă, cu fața descoperită, slava Domnului, suntem transformați în același chip, din slavă în slavă, ca prin Duhul Domnului." Ce s-a întâmplat cu Moise când a privit slava Domnului? Fața sa, chipul

său, a început să strălucească. Acest lucru se va întâmpla și cu cei 144 de mii. Și avem mai multe texte despre acest lucru. De exemplu, Luca 2:9. Haideți să căutăm câteva texte care să fie înregistrate. "Și iată că îngerul Domnului a venit peste ei, și slava Domnului a strălucit în jurul lor, și ei s-au înspăimântat foarte tare." Slava a venit peste ei, de unde a început această strălucire? De la ei. Slava a venit peste ei și a strălucit în jurul lor așa cum strălucește un bec în jurul lor, adică ei au strălucit. Apoi avem și alte texte. Sunt multe texte. Nu le vom citi. De exemplu: 2 Corinteni 4:6, Faptele Apostolilor 1:3, Matei 5:14. Ceea ce vrem să citim acum. "Voi sunteți sarea pământului; dar dacă sarea și-a pierdut savoarea, cu ce va mai fi sărată?" Și acum este ceea ce ne interesează din versetul 14. "Voi sunteți lumina lumii, o cetate pe un deal nu poate fi ascunsă, nici nu se poate aprinde candela..." Adică, mai întâi se spune "voi sunteți lumina". Lumina nu se referă la soare, pentru că vorbește de o lampă care este pusă în casă. Este vorba de o lumină. Noi nu vom fi dumnezei având viața veșnică în noi înșine. Dar vom fi făcuți copii ai lui DUMNEZEU. Și vom străluci pentru că vom fi lumină. "Lumina lumii". Lumina despre care se spune în versetul 15 că, dacă este așezată în înălțime, luminează pe toți cei care se află în casă. Și spune: "... așa să strălucească lumina voastră înaintea oamenilor, ca să vadă faptele voastre bune". "...așa să strălucească lumina voastră", caracterul care se vede în fapte. Faptele voastre bune să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri. Lumina unei persoane care trăiește spiritual este caracterul asemănător lui Cristos. Iar strălucirea lui vine de la Duhul Sfânt pe care îl are. Avem în Isaia 60:1. "Scoală-te, strălucește, căci a venit lumina ta, și slava lui EU SUNT a răsărit peste tine. Căci iată, întunericul va acoperi pământul și întunericul gros va acoperi popoarele, dar peste tine va răsări EU SUNT, peste tine se va vedea slava Lui". Când va fi acoperit pământul de întuneric? Conform parabolei zilei de lucru. Când va veni noaptea? Când nimeni nu va mai putea lucra. Când se va sfârși harul? Întregul pământ va fi lăsat în întuneric. Nu va mai fi lumină în sanctuarul ceresc. Cristos va ieși din sanctuar. Va fi întuneric în acel moment, în timpul ultimelor șapte plăgi. "...dar în ziua aceea peste tine va răsări EU SUNT. Și peste tine se va vedea slava Lui." Și mai avem și Apocalipsa 12:1, ceea ce înseamnă că vorbește despre acea femeie, acea biserică, pentru că ea reprezintă biserica. "Și un semn mare s-a arătat în cer: o femeie îmbrăcată cu soarele și cu luna sub picioarele ei. Și pe capul ei o cunună de douăsprezece stele". Acest vis ne amintește și de visul lui Iosif, nu-i așa? Unde se explica cine erau stelele, luna și soarele. Dar noi înțelegem că aici este vorba despre biserica care strălucește datorită soarelui de deasupra ei. Soarele care este Isus Cristos. Asta vrem să reținem de aici. Vorbind despre cei răscumpărați care vor umple cetatea sfântă, Noul Ierusalim, pentru a arăta că printre ei se numără și neamurile și că în Biblie nu sunt numite neamuri, ci sunt numiți Israel, cei din Israel. Să citim câteva texte. Psalmul 87:5 și 6: "Și se va spune despre Sion: Acesta și acela s-au născut acolo." Cine? Cei care se vor pocăi, cei care vor birui. Când cineva biruiește sau când cineva se pocăiește și biruiește, se naște acolo. Se notează, se socotește că s-a născut acolo. "Acesta și acela s-au născut în ea și Însuși Cel Preaînalt o va întări". "EU SUNT va număra, atunci când popoarele vor fi înscrise, acesta s-a născut acolo". Să ne amintim de scrierea celor

născuți pe vremea lui Isus, când s-a născut. S-a făcut o lucrare pentru a-i scrie pe toți. Se va întâmpla ceva asemănător, vor fi scriși în cartea Mielului. Când vor fi scriși în cartea Mielului, acest verset se va împlini. "Popoarele vor fi înscrise acolo, acesta s-a născut acolo." Toți cei care sunt scriși în cartea Mielului sunt născuți din Isus Cristos. Haideți să citim un alt verset. Isaia 56. Aici, tot acest capitol arată că neamurile, odată ce se pocăiesc, sunt socotite ca Israel. Versetul 3: "Fiul străinului a venit la EU SUNT, să nu vorbească, zicând: EU SUNT mă va separa cu desăvârșire de poporul Său, și nici eunucul să spună: Iată, sunt un copac uscat. Căci așa spune EU SUNT eunucilor care vor păzi Sabatele Mele, odihna Mea, vor alege ce vreau Eu și vor îmbrățișa legământul Meu. Le voi da un loc în casa Mea și în zidurile Mele (noul Ierusalim) și un nume mai bun decât fii și fiice, un nume veșnic le voi da, care nu va pieri niciodată. Iar pe copiii străinilor care vor veni la EU SUNT pentru a-L sluji și care vor iubi numele lui EU SUNT pentru a fi slujitorii Săi, pe toți cei care vor păzi odihna pentru a nu o profana și vor îmbrățișa legământul Meu, îi voi aduce pe muntele sfințeniei Mele". Și continuă să vorbească, nu-l vom citi pe tot, aici el demonstrează clar că evreii nu au nicio scuză pentru a-i considera pe neamuri pierduți. Pentru că orice neam care s-a pocăit putea fi inclus în Israel, cum ar fi Rahab, femeia, prostituata, care se află în genealogia lui Isus Cristos, care era cananeancă. Această femeie a fost inclusă în Israel, a fost adoptată, a fost adoptată așa cum este adoptat un copil. Așadar, orice străin poate fi adoptat și, de fapt, chiar și Israelul însuși este adoptat, pentru că adevărata viață de vie este Isus Cristos, nu este Israel. Israel și toate celelalte neamuri și toți cei care se pocăiesc sunt considerați copii ai lui DUMNEZEU, sunt ramuri, sunt altoi, sunt altoiți în viață, chiar și israeliții care s-au pocăit. Ceilalți nu vor fi mântuiți pentru că sunt israeliți. Pentru a înțelege mai bine acest lucru, să citim și un alt text, Matei 8:11 și 12. "Și Eu vă spun că mulți vor veni de la răsărit și de la apus și vor locui cu Avraam, Isaac și Iacob în Împărăția cerurilor. Dar copiii împărăției", adică israeliții, "vor fi aruncați în întunericul de afară. Acolo va fi plâns și scrâșnire de dinți". Și acum înțelegem de ce se vorbește de întunericul de afară, pentru că aici se referă la noul Ierusalim. Afară este întuneric. Afară este întuneric, când noul Ierusalim va fi așezat pe acest pământ, după cei o mie de ani, înainte de distrugerea celor răi. Afară este întuneric, înăuntru este lumină. Lumina lui DUMNEZEU. După încheierea harului inclusiv, când toți vor fi fost născuți în Sion, toți sunt rânduiți, în Ierusalimul ceresc spiritual, toți cei mântuiți sunt adunați. "DUMNEZEU este un DUMNEZEU al celor vii, nu al celor morți". Acolo sunt toți, inclusiv cei morți, în Cristos. Toți sunt înăuntru, cine este afară? Dacă harul este închis, aici vom citi un text. Există întuneric pe pământ. Afară înseamnă în afara mântuirii, în afara cetății celor răscumparați. Așadar, să citim pentru a înțelege și mai bine. În Galateni 3, 26-29, se spune: "Căci toți sunteți copii ai lui DUMNEZEU prin credința în Cristos Isus." Ce ne face copii ai lui DUMNEZEU? Credința în Cristos. Credința nu doar în Cristos Isus, ci credința lui Cristos Isus. "Căci toți cei care ați fost botezați în Cristos v-ați îmbrăcat cu Cristos". Ce este botezul? Pentru că cei mai mulți dintre cei răscumparați nu vor fi botezați cu apă. Botezul, se spune în altă parte, este moartea și îngroparea omului vechi și nașterea unei noi creații. Adică, pentru cei care nu pot fi botezați și nu știu despre botez, momentul convertirii lor va fi totuși socotit ca

fiind botez. Momentul convertirii lor este botezul. Și mulți dintre cei care au fost botezați în apă nu îl vor vedea pe Cristos. Ei nu vor avea mântuire, de ce? Pentru că nu au trecut prin convertire. Ei nu au ieșit din apă ca o făptură nouă, ci ca o făptură veche. Așadar, nu vă încredeți și să nu ne încredem în faptul că avem adevăratul botez în apă și că toți păgânii care nu știu despre botez vor fi pierduți. Eu vă spun că va fi invers. Cei mai mulți dintre cei botezați nu vor fi mântuiți, iar cei mai mulți dintre cei nebotezați vor fi mântuiți. Este ca și în cazul circumciziei. Este același lucru. Circumcizia inimii, adică a minții, este cea care contează, nu cea în carne și oase. "Căci toți cei care ați fost botezați în Cristos v-ați îmbrăcat cu Cristos. Nu mai este nici iudeu, nici grec, nu mai este nici rob, nici liber, nu mai este nici bărbat, nici femeie. Căci toți sunteți una în Cristos Isus". Nu există nicio diferență. Nu există nicio prejudecată. DUMNEZEU îi consideră pe toți cei care au o minte nouă, pe cei care au trecut prin pocăință, care în greacă este metanoia. Schimbarea minții. Schimbare a conștientului, schimbare a subconștientului. Și, ca o consecință, schimbarea faptelor. Schimbarea faptelor. Întregul caracter este suma conștientului, a subconștientului și a faptelor. Cele trei elemente. Acest lucru determină botezul. Acest lucru arată dacă cineva este botezat sau nu. DUMNEZEU nu este fanatic, ca mulți dintre cei care sunt botezați în apă. DUMNEZEU nu este fanatic. DUMNEZEU caută interiorul, nu exteriorul. DUMNEZEU caută omul interior, care este de mare preț, spune Biblia, înaintea lui DUMNEZEU. Omul interior este ceea ce caută Domnul. Să citim Romani 9: 6 și 7. Spune: "Cu toate acestea, cuvântul lui DUMNEZEU n-a dat greș; căci nu toți cei din Israel sunt israeliți, nici nu sunt toți copiii pentru că sunt sămânța lui Avraam, ci în Isaac va fi numită sămânța voastră." Vrea să spună, nu cei care sunt copiii ai cărnii, aceștia sunt copiii lui DUMNEZEU. Nu. "Dar cei care sunt copiii ai făgăduinței, aceștia sunt socotiți în sămânță". Nu contează sângele, ci caracterul. Și, de asemenea, versetele, capitolul 11, versetul 26. Să vedem ce spune. "Și astfel, tot Israelul va fi mântuit". Am mai citit aceste două versete, în care Pavel își încheie enigma. Apropos de enigme, mi-am amintit de enigma lui Samson. Și aș vrea să menționez că enigma lui Samson este o profeție, nu o enigmă oarecare. Leul mort și putrezit, apoi în el a fost miere. Cine este leul care va muri și va putrezi? Leul care răcnește și care se învârtă căutând pe cineva pe care să-l înghită. Este Satana. Această ghicitoare a lui Samson demonstrează în câteva cuvinte întreaga poveste, adică povestea și sfârșitul lumii, mai degrabă. Deznodământul, finalul, modul în care se încheie povestea răscumpărării. Leul va putrezi. Iar în locul lui, pe cenușa lui, sau pe putreziciunea lui, se afla enigma. Vom călca, spune Biblia, pe cenușa celor răi. De ce cenușă? Pentru că toată lumea aceasta va fi arsă. Cei care vor trăi pe noul pământ vor călca chiar pe acest pământ, unde cei răi vor fi făcuți cenușă. De aceea, în locul leului putrezit, a găsit miere. Da? De ce? Pentru că laptele și mierea sunt simboluri ale noului pământ. În locul acestui Satana putred și al urmașilor săi, ce va rămâne după ce vor putrezi? Lapte și miere. Un pământ nou. O lume nouă. Apoi, aici se spune: "Și astfel tot Israelul va fi mântuit". Adică, până când va intra întregul număr, plinătatea numărului neamurilor, și astfel tot Israelul va fi mântuit. Cine este Israel? Neamurile. Toate. Cu toții am fost copiii ai mâniei. Cu toții am fost neamuri. În fața ochilor lui DUMNEZEU.

Cu toții am fost neamuri. Cu toții am avut nevoie de pocăință. Așadar, nu este totul așa cum am învățat sau cum am văzut la alții. "Tot Israelul va fi mântuit". De ce ar trebui să se spună asta? Că toți cei răscumpărați din toate timpurile, chiar și Adam și Eva, care nu l-au cunoscut pe Israel, sau Iacob, sau Israel, sau Noe, sau Avraam, toți cei răscumpărați se numesc Israel. De ce Israel? Pentru că acest nume înseamnă victorie. Într-un singur cuvânt. Victorie. Iar despre victorie avem câteva versete aici, în Apocalipsa. Apocalipsa 2:7, 2:11, 2:17, 2:26, acestea sunt promisiunile date fiecăreia dintre cele șapte biserici. "Cel care va birui". Apoi avem despre Isus, care a fost biruitor, dar pe noi ne interesează cei răscumpărați. Avem în 21:7, haideți să citim, pentru că suntem în acest capitol 21, și în 7 se spune: "Cel ce va birui va moșteni toate lucrurile". Adică pământul cel nou. Noul pământ. "Cel care va birui". Cum altfel ai putea spune "cel ce va birui"? Cel care va fi Israel.

Fiecare israelit. Israel înseamnă DUMNEZEU învinge, sau cel care a luptat cu oamenii și cu DUMNEZEU și a învins. Biruitor. Cel care învinge. Asta înseamnă Israel. Cei care au învins. În fiecare loc unde este pus cuvântul "cel care învinge sau biruiește", trebuie să înțelegem că este vorba de Israel. Acesta este Israel. Așadar, "cel care va birui" se referă la "cel care va face parte din Israel". Aici vrea să spună "cel care biruiește". Cel care nu va birui nu va face parte din Israel. Cel care va birui va face parte din Israel. Există doar aceasta. Israel sunt cei răscumpărați. Cei care nu sunt Israel sunt cei pierduți. Esau. Urmașii lui Esau. De ce Noul Ierusalim se numește Noul Ierusalim? De ce nu i se spune "Noul Israel"? Noi suntem noii israeliți. Noi suntem israeliții spirituali. De ce se numește Ierusalimul Noul Ierusalim? Aceasta este enigma, de ce? Din mai multe motive. Un motiv este că îi reprezintă pe cei care sunt făcuți creaturi noi. În Cristos Isus, ei sunt noi. Ei au trecut prin pocăință. Ei sunt creaturi noi. Prin alegerea lor. Prin pocăința lor. Noul Ierusalim este recipientul, arca tuturor celor care au acceptat să fie făcuți creaturi noi. Și vom citi, despre acest lucru, un verset care îmi place foarte mult din Ioan, capitolul 1. Și vom citi versetele 12 și 13 pentru a înțelege de ce israeliții de carne nu contează în planul răscumpărării și nu vor avea un loc special. Cristos spune: "A venit la ai Săi (la Israelul trupesc), și ai Săi nu L-au primit". Versetele 12 și 13. "Dar toți cei care L-au primit din toată lumea...", nu neapărat prin Biblie, ci prin Duhul Sfânt care ne convinge în mintea noastră de păcat, dreptate și judecată. De păcat. Adică, facem ceva greșit. Chiar și un indian, cineva din junglă, care nici măcar nu știe să citească, poate să înțeleagă, pentru că Duhul îl caută și pe el. Și el poate înțelege că a făcut ceva greșit. Duhul îi va spune asta. Așadar, asta înseamnă să-L primim pe Cristos. Să primești Duhul Său. Sau ceea ce îi spune Duhul. "Dar tuturor celor ce L-au primit, le-a dat putere să fie făcuți". Este o creație. Noi trebuie să fim făcuți "...fii ai lui DUMNEZEU", cei care cred în numele Lui, în caracterul Lui, care au fost născuți, nu din sânge, nici din voia cărnii, nici din voia omului, ci din DUMNEZEU. Aș dori să fac un comentariu. Dacă eu spun că cred în constituția Statelor Unite, să zicem, sau a oricărei țări, nu contează. Eu cred în această constituție, în aceste legi. Dar apoi, mâine, mă duc și fur ceva sau jignesc pe cineva, pentru că în Statele Unite se pedepsește aspru și faptul de a-ți jigni vecinul. Exact cum scrie în Biblie. Dacă declar că sunt un cetățean credincios și cred în

această constituție, cred în această țară, vreau să trăiesc aici, nu vreau să părăsesc Statele Unite. Dar mâine mă duc afară și jignesc sau fur. Contează declarația mea? Cuvintele mele? Scrie aici. "Pentru cei care cred în numele Lui". Pentru cei care spun că doar cred sau pentru cei care trăiesc, care au în ei înșiși constituția lui DUMNEZEU, caracterul lui DUMNEZEU? Cei care trăiesc și nu pot decât să trăiască în armonie cu acest caracter. Iată ce înseamnă aceste cuvinte: "celor care cred în Numele Lui". Ei cred din toată inima. Nu cred doar în Isus, dar apoi fac ceea ce El nu a făcut. Asta nu se poate face. Aici ne referim la cei care știu că fac rău. Nu la cei care nu știu ce fac greșit. Și se întâmplă adesea ca cei care cunosc legea lui DUMNEZEU și fură de la El, și îl mint, și ucid cu cuvintele lor și fac de toate, cei care se cred sfinți ca fariseii, adesea judecă un biet nevinovat care, să zicem, a furat un măr ca să nu moară de foame. Și-i spun: "Uite, ai furat, ai furat, acesta s-a pierdut, ai furat". Și nu înțeleg că a fura din necesitate pentru a nu muri nu înseamnă a fura. Nu este niciodată furt. Niciodată. Pentru nimeni. Poți sări peste gard și poți lua din casa oricui, din grădina oricui, dacă ești flămând, dacă ești în nevoie și nu ai reușit să obții sau să te aprovizionezi, nu ai fost leneș, dar nu ai reușit. Acesta nu este un furt în fața lui DUMNEZEU. Furtul este furt atunci când nu dai ceea ce poți da. Iar cel care îl judecă pe săracul care fură ceva, el este cel vinovat, pentru că trebuia să îi asigure. El l-a jefuit pe cel sărac. El este cel vinovat, dar acuză. Aș vrea să mai spun două cuvinte despre Noul Ierusalim. De ce se numește Nou? Dintr-un motiv pe care l-am spus. Al doilea este pentru că versetul unu vorbește despre noul pământ. "Un cer nou și un pământ nou". Capitolul 21, versetele 1 și 2. În același context, pentru că există un cer nou și un pământ nou, de aceea se numește Noul Ierusalim. Pentru că se referă la oamenii, la cei răscumpărați, la sufletele care vor locui pe noul pământ. De aceea este Noul Ierusalim. Este Ierusalimul care va locui în noul pământ. Aceasta este ceea ce înseamnă. Iar în 5 se spune: "Iată, Eu fac toate lucrurile noi". Iar cei care le vor moșteni sunt creaturile noi. De aceea este Noul Ierusalim. Haideți să citim câteva versete din capitolul 22, pentru că aceste două capitole sunt un singur capitol. "Mi-a arătat un râu curat de apă a vieții, limpede ca cristalul, care curgea din tronul lui DUMNEZEU și al Mielului". Știm că râul are și o conotație spirituală, reprezentând ceea ce iese din inima noastră. Râul reprezintă caracterul sau spiritul. Duhul Sfânt este reprezentat, de asemenea, ca un râu. Dar aici cred că Domnul vorbește despre lucruri mai literale, mai concrete. Pentru că i-a arătat un râu care iese din tronul lui DUMNEZEU și al Mielului, iar în mijlocul pieței, i se arată piața, în mijloc este pomul vieții care produce 12 roade, dând fiecare lună rodul său. Uitați-vă, sunt luni, este numărătoarea timpului. "Iar frunzele pomului sunt pentru vindecarea neamurilor". Națiunile trebuie să fie vindecate în sensul că probabil că vor crește, aceasta a fost interpretarea de la început, pentru că vor fi mici și mari printre cei răscumpărați. Și unii mari și alții pitici. Domnul va face ca toți să aibă trupuri desăvârșite, dar nu în înălțimea lor, ci în substanța lor. În înălțimea lor înțeleg că, mâncând din frunzele pomului vieții, toți vor crește la înălțimea inițială și astfel nimeni nu se va simți rău când își va vedea vecinul. În această lume suntem așa cum suntem, diferiți și unii mai răi decât alții din cauza păcatului. Dar în Noul Pământ, Domnul nu vrea acest lucru. Domnul este un

Rege perfect, El vrea ca fiecare dintre noi să strălucească și să fie egal în frumusețe. "Și acolo nu va fi niciodată blestem, ci tronul lui DUMNEZEU și al Mielului va fi în el. Și robii Lui Îi vor sluji". Unde va fi tronul lui DUMNEZEU? Va fi mutat pe acest pământ, așa cum au ajuns să cunoască pionierii. "Și ei vor vedea fața Lui, și numele Lui va fi pe frunțile lor". Aici se vorbește despre cei o sută patruzeci și patru de mii. Ei vor vedea Numele Lui pe frunțile lor și Îl vor vedea continuu pe DUMNEZEU, căci ei vor fi mireasa Lui. "Și acolo nu va mai fi noapte și nu va mai fi nevoie de lumină, de lumânare sau de lumina soarelui, căci Domnul DUMNEZEU le va da lumină și va domni în vecii vecilor." Cine va domni? Numai cei o sută patruzeci și patru de mii. În vecii vecilor. Doar cei o sută patruzeci și patru de mii. "Și mi-a spus: Aceste cuvinte sunt credincioase și adevărate". Apoi cunoaștem sfârșitul, nu are de-a face cu noul pământ, dar spune în versetul șapte: "Iată, vin repede, binecuvântat este cel ce păzește cuvintele profeției acestei cărți". De ce binecuvântat? Pentru că nu va avea o atât de mare deznădejde de moarte, chiar de moarte. Cei care au această speranță în ei vor fi binecuvântați, pentru că, în fața tuturor distrugerilor de pe acest pământ, ei vor avea speranță. Avem aici sfârșitul harului. "Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după cum îi va fi lucrarea". "Feriți-vă cei care fac sau împlinesc sau pun în practică cele două porunci ale Sale". Dar eu nu modific, nu adaug. Vom citi în continuare că oricine va scoate ceva din profețiile acestei cărți sau va adăuga ceva, partea lui din pomul vieții va fi luată. Adaug un cuvânt, dar nu adaug nimic la revelație. Cei care adaugă, și care aici, în loc de cele două porunci, citesc cele zece porunci, aceștia adaugă, pentru că Cristos a încheiat darea poruncilor, în două porunci, ca la început. "Iubirea de DUMNEZEU și iubirea aproapelui". "Feriți-vă cei ce iubesc pe DUMNEZEU și cei ce iubesc pe aproapele lor", adică pentru ca să aibă dreptul la pomul vieții. De ce? Pentru că lumea lui DUMNEZEU, împărăția lui DUMNEZEU este o împărăție a iubirii. Numele Lui este iubire, DUMNEZEU este iubire, spune Biblia. Apoi le descrie celor egoiști, celor răi, și spune: "Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu să vă mărturisească aceste lucruri în biserici. Eu sunt rădăcina și urmașul lui David." De ce spune "biserici"? Vom răspunde la această întrebare într-un alt studiu, într-o altă temă, în care vom vorbi despre cele șapte biserici din Apocalipsa 2 și 3.

"Și duhul și mireasa zic: Vino; și cel ce aude să zică: Vino; și cel însetat să vină; și cel ce vrea să vină, și cel ce vrea să bea din apa vieții să bea din belșug. Căci mărturisesc fiecăruia dintre cei ce ascultă cuvintele profeției acestei cărți: Dacă cineva va adăuga la aceste lucruri, DUMNEZEU va aduce asupra lui plăgile care sunt scrise în cartea aceasta." Adică, dacă cineva ia sau adaugă. "Și dacă cineva va lua din cuvintele cărții acestei profeții, DUMNEZEU îi va lua partea lui din cartea vieții, din cetatea sfântă și din lucrurile scrise în cartea aceasta." Aici se referă la învățători, la cei care cunosc Biblia, care au Biblia în mână și care iau din promisiunile Lui. Aici îi avem pe catolici, ortodocși și alții, pe conducători. Nu este vorba despre oamenii de rând, care cred pur și simplu ceea ce spun liderii. Așadar, DUMNEZEU nu vrea ca această speranță să fie îndepărtată mai ales pentru ultima generație. De aceea, El a spus că ultima generație va cunoaște tot adevărul. Pentru că, fără a înțelege promisiunea și speranța, este

posibil ca și ei să piară din cauza descurajării. Și acum mergem la capitolul 20 pentru a înțelege de ce vor fi o mie de ani și de ce nu se poate ca toată această binecuvântare să vină imediat ce se termină plăgile. Am dat câteva motive, pentru că este Sabatul, pentru că acum este ziua a șasea, pentru că va fi un Sabat, și nu unul oarecare. Dacă au trecut șase mii de ani, trebuie să fie o mie de ani. Un Sabat de o mie de ani, nu un Sabat de o zi. Nu va fi cu un Sabat de o zi. Calendarul lui DUMNEZEU va rămâne în veci de veci. Este în vigoare. A fost înainte de istoria acestei lumi, și inclusiv în timpul istoriei acestei lumi, calendarul lui DUMNEZEU despre care am vorbit la început, cu segmentele Sale de timp, Sabatele Sale, odihna Sa în fiecare element de timp, în fiecare segment de timp, acest calendar este în vigoare, de aceea Domnul nu-l poate încălca, nu l-a îndepărtat, nu l-a luat, este în vigoare. El nu poate veni la sfârșitul celei de-a șasea zile și să facă pământul nou. Nu poate, Domnul nu lucrează. În Geneză, Domnul s-a odihnit în ziua a șaptea, ca exemplu, pentru ceilalți. Aș vrea să întreb, dar mai întâi ne rămâne să ne uităm la asta, aici, în capitolul 20, și să răspundem la o întrebare, și anume: de ce Solemnitatea Corturilor este de opt zile? Și de ce prima și ultima zi sunt Sabate? Cei care vor să afle acest lucru pot aștepta până la sfârșit. În Apocalipsa capitolul 20 se spune: "Și am văzut coborându-se din cer un înger care avea cheia gropii fără fund și un lanț mare în mâna lui și a prins dragonul, șarpele cel vechi, care este diavolul și Satana, și l-a legat pentru o mie de ani". Aș vrea să spun că, într-o anumită privință, capitolele din Apocalipsa sunt cronologice, dar există o cronologie în linii mari. Sigilii, trâmbițe, plăgi. Dar apoi poate exista un amestec de evenimente, adică un amestec de cronologie între evenimente într-o anumită situație, așa cum găsim în acest capitol 20. Aparent, aici ne aflăm chiar înainte de căderea plăgilor, pentru că în capitolul 21 îl avem pe unul dintre îngeri cu potirele în mâini. Ne aflăm înainte ca plăgile să fie turnate. Și deja în capitolele anterioare Domnul a descris din capitolele 15, 16, 18, 19, Domnul a descris plăgile, ce se va întâmpla când vor cădea, ce va fi distrus, totul. Și acum ne aflăm din nou înaintea plăgilor, pentru ca Domnul să ne învețe despre cei o mie de ani, despre Sabatul milenar. Și se spune că El a prins pe Satana, și nu numai pe el. Vom vedea că a prins și pe fiară și pe prostituată, pe falsul profet. Toți au fost prinși, când? La sfârșitul trâmbițelor, înainte, chiar înainte de plăgi. Și aici se spune: "...a prins pe dragon", care nu este un șarpe, ci un dragon. "Și l-a legat pentru o mie de ani". În ce sens l-a legat? Găsim acest lucru mai jos, nu este cronologic. Trebuie citit și văzut care este cronologia. Scrie în versetul 7: "Când se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat din închisoarea lui și va ieși să înșele națiunile care sunt în cele patru colțuri ale pământului, Gog și Magog, ca să le adune la război". În acest moment, unii ajung să creadă că nu există o mie de ani și că războiul descris aici este războiul de la Armagedon, pentru că este tot un război între Gog și Magog, sau între cei răi sau urmașii lui Cain, și cei buni, dar acest război are loc înainte de sfârșitul istoriei lumii. Adică, înainte de cei o mie de ani, acest război are loc. Am arătat cum în cele șapte trâmbițe această fiară este lăsată să distrugă în lumea liberă, iar apoi, în plăgi, situația se inversează și fiara este distrusă. Dar aici, brusc, apar din nou națiunile, și se presupune că este vorba de aceste națiuni rele. Aceste națiuni sunt moarte, pentru că

Domnul a spus: "Voi distruge totul pe fața pământului în plăgi". Se înțelege că în plăgi. Plăgile vor duce la moartea tuturor celor răi, sau aproape tuturor, pentru că poate că unii vor rămâne până la venirea lui Cristos și vor muri la venirea lui Cristos. Dar aici avem tot pământul populat de cei răi, iar Satana îi adună. Împotriva cui? Și aici vom afla: "împotriva taberei sfinților". Nu se spune aici că este vorba de Noul Ierusalim, dar este numită "cetatea iubită". Se numește altfel, se numește cetatea iubită, în versetul nouă: "Au înconjurat tabăra sfinților și cetatea iubită, și s-a coborât foc din cer de la DUMNEZEU și i-a mistuit". Cetatea iubită, în acest moment de timp descris aici, este în această lume, este pe acest pământ. Dar cetatea iubită este acum în ceruri. Când s-a coborât? Conform capitolului 21, va coborî, va veni un timp când va coborî. Când va fi acel timp? Ei bine, acel timp este după cei o mie de ani. Desigur, pentru că odată cu cei o mie de ani, conform modelului sanctuarului, lucrarea de judecată nu este încă terminată. În cei o mie de ani va exista încă o lucrare de judecată. O lucrare prin care DUMNEZEU va șterge toate lacrimile. Pentru că toți cei răscumparați trebuie să fie convinși de ce nu sunt acolo tații lor, mamele lor, frații lor, prietenii lor, sau altcineva pentru care ar plânge.

Domnul va trebui să șteargă orice lacrimă, va trebui să facă o demonstrație a dreptății și a milei Sale perfecte și le va permite să analizeze sau să vadă de ce. Va exista o judecată pentru cei răi în timpul celor o mie de ani. Toți vor ști de ce au fost pierduți. Așadar, revenind la început, pentru a citi în ordine acum, de la versetul trei, nu am citit. "Și l-a aruncat în groapa fără fund, l-a închis și a pus sigiliul asupra lui, ca să nu mai înșele neamurile, până la împlinirea celor o mie de ani. Iar după aceea trebuie să fie dezlegat pentru puțină vreme". Și am citit ce va face după aceea: "dezlegat pentru puțină vreme". Nu știu cum interpretează alții, dar închisoarea lui Satana este închisoarea țapului în serviciul sanctuarului. După ziua ispășirii, la sfârșit, probabil noaptea, nu știm, țapul este trimis viu în pustiu. Adică Satana, pentru că este Satana. Satana este lăsat încă în viață pe această planetă, dar planeta va fi un pustiu, pentru că în cele șapte plăgi, ultimele șapte plăgi, totul va fi fost nimic. Va fi lăsat să contemple lucrarea evangheliei sale de moarte. Va fi lăsat pentru o mie de ani. Nu va putea să înșele pe nimeni, pentru că toți vor fi morți. Dar am spus că nu putem înțelege această secvență dacă citim în ordine și vrem să interpretăm în ordine. Trebuie să căutăm adevărata ordine. Și să citim acum, de la al unsprezecelea înainte: "Și am văzut un tron mare și alb și pe Cel ce ședea pe el, de la fața Căruia pământul și cerul au fugit și nu s-a găsit loc pentru ei". Aici este scena celor o mie de ani, când pământul și cerul actual dispar din scenă, pentru că nu mai contează, nu mai există viață aici. Cei răscumparați au fost duși la reședința lui DUMNEZEU. "Și am văzut pe cei morți, mici și mari, stând în picioare înaintea lui DUMNEZEU. Și s-au deschis cărțile, și s-a deschis o altă carte, care este cartea vieții, și morții au fost judecați din cele scrise în cărți, după faptele lor." Aceasta este judecata din timpul celor o mie de ani. Vedeți morții, mici și mari, erau în picioare, dar în realitate sunt morți. Ei sunt ca și cum ar fi în proces, sunt judecați. El vede o scenă de judecată, dar, de fapt, în cer, în Noul Ierusalim, cei răscumparați își șterg lacrimile când se uită la viețile lor și văd că DUMNEZEU a fost drept când nu le-a permis să intre în viața veșnică. Și haideți să

citim mai departe. "Și marea..." - aceasta este după. Deși nu este cronologic, unele lucruri pot fi cronologice. Învierea pe care o vom vedea este după această judecată. Când va trece învierea, ea nu va trece pentru a avea loc judecata, ci va trece pentru a primi sentința judecării, adică rezultatul, decizia judecării, pedeapsa meritată. Și aici vedem învierea. "Și marea a dat morții care erau în ea, și moartea și iadul au dat morții care erau în ele, și judecata s-a făcut asupra fiecăruia dintre ei, după faptele lor. Și moartea și iadul au fost aruncate în lacul de foc"; lacul de foc apare din nou aici. "Aceasta este moartea a doua. Lacul de foc este a doua moarte". Când va avea loc lacul de foc? Versetul 15: "Și oricine nu a fost găsit scris în cartea vieții a fost aruncat în lacul de foc". Aici se vorbește despre a găsi sau a nu găsi scris. Aceasta înseamnă că a avut loc o judecată în timpul celor o mie de ani pentru a vedea ce nume nu se află acolo dintre toți cei care au locuit pe acest pământ. Cei care nu au fost găsiți în timpul celor o mie de ani scriși în cartea vieții Mielului, după cei o mie de ani, când cetatea iubită va fi coborâtă în această lume, dar cu ușile închise, pentru că nu mai există har, ușile sunt închise, va fi aceeași situație ca și în cazul arcei lui Noe cu ușa închisă, așteptând judecata. Atunci a durat șapte zile pentru judecată, că atunci când toți au pierit, acum vor mai trece o mie de ani până când cetatea va fi adusă pe acest pământ în mijlocul pustietății, în mijlocul deșertului. Toți cei răscumpărați, și Domnul Isus Cristos, și Tatăl sunt înăuntru. Ellen White descrie scena. Cei răi, așa cum spune aici, și nu numai aici, ci și în Ezechiel 38, acest capitol trebuie studiat împreună cu Ezechiel 38, care descrie același lucru. Cei răi care au fost înviați de Domnul pentru a-și primi pedeapsa, imaginați-vă dacă cei care spun că pedeapsa este practic cele șapte plăgi finale au dreptate, că aceasta este pedeapsa. Eu întreb, cum vor fi pedepsiți proporțional cu răul pe care l-au făcut toți criminalii și ucigașii? Cei care au comis multe lucruri rele în această lume și care au murit de bătrânețe, cum ar fi Mao, de exemplu, dictatorul Chinei, care a ucis poate mai mult de o sută de milioane de oameni, cel mai mare criminal. Cum va fi pedepsit? A murit de bătrânețe, nu a primit nicio pedeapsă în viața lui. Ei bine, DUMNEZEU este drept, DUMNEZEU îi va învia și pe cei răi morți. Și dacă nu credeți, citiți Daniel capitolul 12, versetul 2: "Și mulți dintre cei ce dorm în țărâna pământului se vor trezi, unii pentru viață veșnică, iar alții pentru rușine și dispreț veșnic." Adică, moartea a doua. Ei se vor trezi, vor fi înviați. Cristos îi va învia chiar și pe cei răi, dar pentru a primi plata lor dreaptă. El îi va trezi probabil cu ceva timp înainte ca Noul Ierusalim să vină pe acest pământ. De aceea, când va veni, cei răi vor ști că există un oraș, pentru că va fi imens, imaginați-vă, suprafața Europei. O zonă foarte mare. Va străluci, adică vor vedea. Și așa cum spune în capitolul 20, versetul 8, 9. "Ei vor înconjura acest oraș, vor urca, vor veni din toate părțile lumii și vor dori să cucerească acest oraș". Versetul 10: "Și diavolul care îi înșela a fost aruncat în lacul de foc și de pucioasă, unde sunt fiara și profetul fals." Când a fost aruncată fiara în lacul de foc și profetul fals? La sfârșitul trâmbițelor. În ultimele șapte plăgi, fiara și falsul profet vor fi complet distruși. Ei vor fi pedepsiți cu plăgi. Și acum din nou, pentru a doua oară, pentru că și ei au fost înviați. De data aceasta vor fi din nou pedepsiți cu moartea a doua. "Ei vor fi chinuți zi și noapte." Este o expresie, "în vecii vecilor". Este o expresie care înseamnă că nu va exista întoarcere din acea moarte.

Nu va exista nicio înviere din această moarte a doua. Este "în vecii vecilor". Nu înseamnă că vor fi chinuiți în vecii vecilor. Există o virgulă aici. Ei vor fi chinuiți zi și noapte. Poate o zi și o noapte, nu știm. Câteva zile și câteva nopți. Dar apoi este virgulă, ceea ce este o altă idee. "În vecii vecilor". Adică vor fi morți pentru totdeauna. "Și a văzut un tron mare și alb și pe Cel care ședea pe el". Am citit acest lucru. Și spune aici că cerul și pământul de acum, acestea, au fugit. Se spune în altă parte în Biblie că aceste ceruri vor fugi. Acelea vor trece cu zgomot, a spus Petru, pentru că vor trebui să facă loc cerului nou și pământului nou. Cu alte cuvinte, cerul actual și pământul actual vor fi distruse. Și dacă nu credeți că vor fi distruse, trebuie să citim Apocalipsa 11: 18. Dar trebuie să înțelegem că acest capitol 11 este și el un capitol care merge până la sfârșit, dar în linii mai mari. Căci aici se spune: "Îți mulțumim Ție, Doamne Dumnezeule Atotputernic, care ești, care erai și care vei veni, pentru că ai luat puterea Ta cea mare și ai domnit". Aceasta înseamnă că domnia lui DUMNEZEU este pedeapsa celor răi. Adică, El și-a luat marea Sa putere la sfârșitul trâmbițelor. "Ți-ai luat puterea Ta cea mare și ai domnit", adică ai turnat ultimele șapte plăgi. Și se spune: "Și națiunile s-au mâniat", aici se referă doar la cei răi când spune națiuni. Pentru că citim în capitolul 21 despre națiunile care vor veni în cetate să se vindece, să se închine, acelea vor fi cele mântuite. Este același cuvânt, dar trebuie făcută diferența între cei buni și cei răi. "Și neamurile s-au mâniat", cei răi, "și a venit mânia Ta", ultimele șapte plăgi. "Și timpul morților, ca să fie judecați", cei o mie de ani, morții spirituali, adică perioada de o mie de ani. Iată o cronologie corectă, dar separată. Adică, fiecare lucru reprezintă o perioadă mai scurtă sau mai lungă de timp. Mânia națiunilor, care sunt cele șapte trâmbițe. Mânia lui DUMNEZEU, care sunt cele șapte ultime plăgi. Timpul în care morții vor fi judecați, tocmai am citit în Apocalipsa 20, morții fiind judecați în cei o mie de ani. "Și ca să dai răsplata robilor Tăi", care este răsplata dacă este după o mie de ani? Aceasta este o secvență cronologică. Răsplata este noul pământ. Răsplata promisă lui Avraam este noul pământ. Răsplata promisă lui Adam, care a fost alungat din grădina Edenului, este Edenul restaurat, noul pământ. Răsplata este noul pământ. "Ca să dai răsplata robilor Tăi, profeților și sfinților și celor care se tem de Numele Tău, celor mici și celor mari, și ca să nimicești pe cei care distrug pământul." Va fi distrus pământul? Va fi distrus. Aceștia au distrus pământul. Domnul Și-a terminat lucrarea și i-a pedepsit, lăsând pământul distrus, deși fusese distrus de aceștia în timpul celor șapte trâmbițe. "Și a sosit timpul ca Tu să dai răsplata robilor Tăi". Răsplata, pe de o parte, este viața veșnică, când va veni Cristos, iar pe de altă parte este noul pământ. Există două momente în care Domnul va da răsplata. Când vine și ne dă viața veșnică, nu vom avea răsplata promisă, moștenirea, pământul cel nou. Nu o vom avea timp de o mie de ani. Și atunci vom primi răsplata, iar ei vor fi distruși concomitent, adică în același timp, chiar înainte, cei care au distrus pământul. Citim despre acest lucru în Apocalipsa 20. Și moartea este, de asemenea, distrusă, pentru că a fost deja biruită de toți. "Și oricine nu a fost găsit scris în cartea vieții a fost aruncat în lacul de foc". Acel lac de foc sau iad, cum este numit, este foarte scurt, deoarece Domnul trebuie să creeze noul pământ. Nu știu dacă putem înțelege. Iadul este pe acest pământ. Nu există o planetă în univers unde să fie purgatoriu și

alta unde să fie iad și nu este sub pământ. Adică, iadul să fie sub pământ în timp ce, deasupra pământului, Domnul va face pământul nou. Și acolo va fi sfințenie și bucurie veșnică, dar în mijlocul pământului fiind iad. Nu, acestea sunt invenții ale minților satanice, ale minților rele. Iadul va fi lacul de foc de pe acest pământ, pentru că întreaga suprafață a pământului va trebui să fie arsă. "Vor fi cenușă sub picioarele voastre", se spune în Vechiul Testament. Cei răi vor fi cenușă, de ce? Pentru că întreaga suprafață a pământului va fi arsă. Și nu se referă la bombele nucleare care vor cădea una aici, una acolo, unde vor fi orașe în această lume care nu vor putea arde tot pământul. Ceea ce va arde tot pământul este focul și pucioasa care vor coborî de la DUMNEZEU. DUMNEZEU va coborî acest foc, dar nu asupra orașului iubit, ci peste tot în jur, peste tot pământul. Și totul va fi făcut nou prin cuvântul Domnului sub ochii celor răscumpărați. Ei vor vedea creația, cum El va crea toate lucrurile din nou. Și atunci se vor deschide porțile și toți vor intra în moștenirea lor. Toți se vor bucura. Toate națiunile deja vindicate pentru că în cei o mie de ani au mâncat frunze, au fost vindicate, au crescut, toate deja restaurate, toți cei răscumpărați restaurați vor ieși pe porți și vor intra în posesia noului pământ sau a Edenului restaurat. În încheiere, să răspundem la cealaltă întrebare: De ce sărbătoarea Corturilor durează opt zile? Anterior, interpretarea pionierilor era că ele reprezintă timpul pe care îl vom parcurge până la noul Ierusalim, când va veni Cristos. Dar acelea se presupune că ar fi șapte zile, se spune că ar fi o jumătate de oră. O jumătate de oră este ca și cum ar fi șapte zile. O oră în Biblie înseamnă cincisprezece zile. Dar de ce cea mai mare solemnitate anuală trebuie să se refere doar la plecarea la cer cu Cristos, unde se află acum tronul lui DUMNEZEU? În ce sărbătoare intră noul pământ? Aceasta este întrebarea mea, în ce sărbătoare? Ei bine, de fapt, iubiți frați, Solemnitatea Corturilor include cei o mie de ani și include și pământul nou. Cum? Să mergem la Geneză. Am spus că ne vom întoarce la Geneză pentru o clipă. Geneza, capitolul unu, versetul douăzeci și șapte mai întâi. "Și DUMNEZEU a creat pe om după chipul Său, după chipul lui DUMNEZEU l-a creat, bărbat și femeie i-a creat." Ei bine, înainte de asta se spune "a creat animalele", în ziua a șasea suntem noi. Și am spus că planul răscumpărării urmează oarecum creația inițială, dar în sens invers. Mai întâi este creat omul și omul termină de a fi creat cu încheierea harului. Odată cu decretul din Apocalipsa douăzeci și doi unsprezece, misterul lui DUMNEZEU este încheiat. Toți cei răscumpărați sunt făcuți creaturi noi. Bine, să vedem cum a fost la început. Mai întâi a făcut animalele terestre. Apoi l-a făcut pe om și i-a dat stăpânire peste animale și peste pământ. Și i-a dat o însărcinare: să dea nume animalelor. Mai întâi Domnul a creat animalele care sunt multe, nu una singură, o singură persoană ca Adam. Apoi, mare parte din zi, deși puterea Lui este infinită, El poate face totul într-o clipă, dar vrea să o facă într-o zi. Marea parte a zilei trebuie să fi fost petrecută creând animalele. Apoi, să zicem că spre seară îl creează pe om, bărbatul, "după chipul nostru". Iar omul trebuie să dea nume animalelor. Toate animalele trec prin fața omului și omul, Adam, le dă nume. Și când toate trec pe lângă el, omul își dă seama că nu există nimeni pentru el, nimeni ca el. Toate animalele sunt masculi și femele, dar nu există nicio femeie pentru el, el este singur. Acest lucru trebuie să se fi întâmplat după ce le-a dat

nume animalelor. Ajungem spre seară, suntem încă în a șasea zi. Atunci bărbatul, masculul, are această dorință și DUMNEZEU îi satisface dorința. Îl bagă în sala de operație, îl adoarme, îl taie, îi scoate coasta, o face femeie și îl scoate din anestezie și aceasta este femeia. Când a apărut femeia? La sfârșitul celei de-a șasea zile, cu siguranță. Eva nu a fost prezentă când Adam a dat nume animalelor. Întrebarea este: în ce zi este prima zi a lui Adam și a Evei? Prima zi în care au fost în Grădina Edenului. Și prima zi cu adevărat întreagă în care au trăit. Pentru că Domnul a spus că imediat după ce a făcut-o pe Eva, a făcut Edenul, Adam a fost doar în pământul semănat, a trebuit să dea nume doar în pământul gol, semănat. El a suferit operația și abia după ce a apărut Eva, Domnul spune că i-a luat și i-a pus în grădina Edenului. Așadar, seara au venit în grădina Edenului. Care a fost prima zi în grădina Edenului? Aceasta este întrebarea. Prima zi a fost Sabatul, ziua a șaptea. Prima lor zi, ca familie, pentru că i-a căsătorit de asemenea, a trebuit să aibă loc căsătoria. Prima zi ca soți, în noua lor casă, a fost Sabatul. Viața lor a început cu un Sabat. Viața omului a început cu un Sabat. Cum va trebui să înceapă viața noilor făpturi în Cristos Isus? La fel, cu un Sabat. Al șaptelea mileniu. De aceea, la începutul tabernacolelor, prima zi este solemnă, fără nicio lucrare. Este o zi în care se ține Sabatul săptămânal. Am spus de fiecare dată, pentru că în Leviticul 23 se spune. "Prima și a opta". Și acum să vedem de ce prima și a opta. Pentru că prima reprezintă cei o mie de ani care încheie săptămâna răscumpărării. Și este un Sabat de o mie de ani, când încă mai există muncă. Nu este o odihnă adevărată. Este o odihnă de la păcat. Este o odihnă de la suferință. Este o odihnă pentru pământ. Dar nu este o odihnă adevărată, așa cum a fost creată de DUMNEZEU. Așa cum au avut-o Adam și Eva în Eden. De aceea, acea perioadă de o mie de ani este începutul solemnității. Este prima zi solemnă din cele opt zile. Apoi, cei răscumparați sunt aduși pe acest pământ. Cei răi sunt pedepsiți. Pământul este făcut nou de mâinile Domnului. Când? În Sabat? Când poate Domnul să creeze? După Sabat. Domnul creează doar în afara Sabatului. Când a venit Sabatul, El s-a oprit. Totul a fost terminat înainte de Sabat. Toată creația. Deci, El va crea după cei o mie de ani. În prima zi milenară a săptămânii următoare. A doua săptămână. Și toată această a doua săptămână este o mie de ani fiecare zi. Șapte mii de ani sunt următoarele zile ale Solemnității Tabernacolelor. Din a doua zi până în a opta zi. Șapte zile. Sunt șase zile normale. Șase mii de ani bucurându-se de moștenire, de moștenirea lui DUMNEZEU, de răsplată. Și apoi se încheie acestea cu o altă zi solemnă, conform Leviticului 23, a opta zi. A opta zi este de fapt a șaptea zi a celei de-a doua săptămâni milenare. De aceea trebuie să fie și ea solemnă. Și de aceea aceste zile sunt păstrate ca Sabat săptămânal. La fel. Prima și ultima zi sunt ținute ca un Sabat săptămânal. Cele din mijloc sunt solemne, sunt cu închinare. Noi ne închinăm, ne închinăm Domnului. Dimineața ne închinăm Lui cât de mult vrem. Îi cântăm cel puțin o oră. Îi cântăm imnuri despre promisiune. Despre noul pământ. Despre viața veșnică. Despre promisiunea Lui. Trăim ca și cum am fi pe noul pământ. Ne închinăm Lui. Dimineața. Dar apoi, în partea a doua, așa cum am spus, putem spăla vase, putem face duș, putem face mâncare. Dar nu ne ocupăm cu cultivarea pământului, cu semănatul și cu lucruri care nu sunt pentru sărbătoare. Toată este o

sărbătoare. Zilele intermediare, de la prima până la a șasea, sunt ca un Sabat, ca orice Sabat, dar cu lucrările necesare. Este o sărbătoare. Este solemnitate. Sper că toți cei care au știut despre aceasta au putut să dea lui DUMNEZEU ceea ce este al lui DUMNEZEU, i-au dat laudă, s-au închinat Lui, l-au cântat în mod special imnurile pe care le indică această solemnitate. Așa cum am făcut și noi aici. Ne aflăm acum în cea de-a opta și ultima zi. Această zi este ținută ca Sabat. Chiar dacă cade în mijlocul săptămânii, nu contează. Pentru că simbolismul său indică spre viitor. Chiar dacă acum cade în mijlocul săptămânii, ea simbolizează un Sabat normal. Un Sabat milenar de odihnă. De aceea va fi ținut ca Sabat săptămânal. Aceasta este ceea ce ne-a dezvăluit Domnul. Poate că mai sunt și alte lucruri pe care nu le-am spus. Aș dori să adaug alte două lucruri pe care aș vrea să le spun. Soția mea îmi amintește că atunci când Domnul ne-a căsătorit am spus, dar nu-mi amintesc, am spus că s-ar putea ca Adam să fi fost creat în ceasul al șaselea. Adică, că în ceasul al treilea a creat animalele, apoi în ceasul al șaselea l-a creat pe Adam și apoi în ceasul al nouălea a creat-o pe Eva și i-a căsătorit. S-ar putea să fie așa, dar este în concordanță cu ceea ce s-a spus, că a fost seara. Și încă un lucru, aș vrea să spun de ce prima săptămână va fi mai specială decât celelalte săptămâni. Pentru că vedem, solemnitatea tabernacolelor nu este un simbol al întregii veșnicii, ci este o amintire, este un simbol al primei săptămâni pe noul pământ, al mileniului, al ultimei zile a acestei săptămâni și al săptămânii următoare, a doua săptămână, sau prima săptămână a noastră pe acest pământ nou. Sărbătoarea, solemnitatea tabernacolelor, este o solemnitate, adică Domnul a poruncit să ne amintim perpetuu de această promisiune, ca să nu disperăm, ca să nu ne pierdem speranța. Este o poruncă a lui DUMNEZEU pentru binele nostru. Ne-a poruncit să ne amintim de acest lucru, prima zi solemnă și apoi săptămâna, să spunem, următoarele șapte zile. Și aș vrea să spun de ce nu a pus zece zile. Dacă ar fi vrut să simbolizeze veșnicia, ar fi trebuit să pună zece zile, pentru că zece este un simbol al totalității. Dar nu a pus zece zile, deși vom trăi veșnic, de ce? Pentru că prima săptămână pe noul pământ va fi specială. Cred că există dovezi în Biblie pentru a crede că prima săptămână pe noul pământ, prima săptămână de milenii, primele șapte milenii pe noul pământ, toate vor fi Sabate pentru cei răscumpărați, pentru că nu s-au odihnit. Ei nu s-au odihnit în acești șase mii de ani în sabate. Și iată câteva versete pe care le vom analiza. În 2 Cronici 36: 21 avem o prevedere făcută de DUMNEZEU. 2 Cronici 36: 21 spune: "Ca să se împlinescă cuvântul lui EU SUNT prin gura lui Ieremia, până când țara se va bucura de sabatele ei, căci în tot timpul pustiirii ei a ținut sabatul până când s-au împlinit șaptezeci de ani". Cine cunoaște această poveste? Ea spune de ce Domnul a permis o perioadă de pustiire a Ierusalimului și a Israelului de șaptezeci de ani. După ce Ierusalimul a fost distrus în timpul lui Nabucodonosor, au trecut șaptezeci de ani până când a fost reconstruit de Zorobabel, Ezra, Neemia. De ce acești șaptezeci de ani? Dacă observăm, numărul este rotund, numărul este simbolic, este de șapte ori zece. Înseamnă totalitate. Șapte înseamnă Sabat, zece înseamnă totalitate. Toate sabatele. Ce sabate? La ce sabate se referă? Sabatele pe care nu le-a ținut, pentru că acest popor nu a permis ca țara să-și țină Sabatele. Adică, timp de patru sute treizeci de ani,

trei sute nouăzeci pentru Israel și patruzeci pentru Iuda, țării nu i s-a permis să se odihnească în al șaptelea an, așa cum a poruncit DUMNEZEU. Fiecare al șaptelea an este un sabbat pentru pământ, nu este cultivat, pământul nu este lucrat. Și pentru că nu au lăsat pământul să se odihnească, se spune aici că Domnul a acumulat toți acești ani, adică timp de patru sute treizeci de ani, fiecare al șaptelea an, Domnul l-a adunat, l-a acumulat. Patru sute treizeci împărțit la șapte ani dă șaiszeci și unu virgulă patru. Aceștia sunt ani care nu au fost, pământul nu a fost lăsat să se odihnească. Și apoi trebuie să luăm în considerare că la fiecare cincizeci de ani pământul trebuia să se odihnească doi ani la rând. Cu alte cuvinte, Sabbatul era săptămâna cu numărul șapte, care de șapte ori șapte face patruzeci și nouă. Anul patruzeci și nouă era Sabbatul, odihna pământului. Apoi, anul cincizeci era jubileul, în care, de asemenea, pământul era lăsat să se odihnească. Așadar, trebuie să adunăm și jubileele care au fost în acești patru sute treizeci de ani. Patru sute treizeci împărțit la cincizeci înseamnă opt virgulă șase ani. Șaiszeci și unu virgulă patru, adăugând opt virgulă șase, rezultă exact șaptezeci de ani. Așadar, Domnul nu ia aici o cifră întâmplătoare, la întâmplare, pentru a porunci pustiirea timp de șaptezeci de ani, ci este exact timpul în care țara nu s-a odihnit. "Ca să se împlinescă cuvântul lui EU SUNT prin gura lui Ieremia, până când țara se va bucura de sabatele ei. Căci în tot timpul pustiirii sale a ținut Sabbatul". Adică, în acești șaptezeci de ani, fiecare an a reprezentat unul dintre cei șapte ani din cei patru sute treizeci de ani. Poporul lui Israel nu a vrut să lase țara să se odihnească, așa că Domnul a impus cu forța odihna de șaptezeci de ani. El i-a trimis în robie. "În tot timpul pustiirii ei a ținut Sabbatul până când s-au împlinit cei șaptezeci de ani". Ce a vrut să facă Domnul? Să împlinescă legea Sa. Să aplice legea Sa. Adică, nu au plecat, ci Domnul i-a trimis în robie pe ei, așa cum țara era în robie fără odihnă, și a lăsat țara să se odihnească șaptezeci de ani. Acest lucru a fost declarat anterior ca o amenințare, ca un avertisment mai degrabă, de către Domnul în Leviticul 26:33-35. Aici se spune astfel, printre alte avertismente, se spune: "... și vă voi împrăștia printre neamuri", dacă vor păcătui. "... și vă voi împrăștia printre neamuri și voi scoate o sabie după voi. Și țara voastră va fi pustie și cetățile voastre vor fi pustiite. Atunci țara va fi liniștită", adică își va ține Sabatele "în toate zilele în care a fost pustiită". "Și voi, în țara vrăjmașilor voștri, țara se va odihni atunci și se va bucura de sabatele ei. În tot timpul cât va fi pustie, ea va ține ceea ce nu a ținut în sabatele voastre cât timp ați locuit în ea". De ce? Pentru că nu au vrut să lase țara să se odihnească. Aceasta este o lege a lui DUMNEZEU și această lege trebuie împlinită acum, după această săptămână de păcat, când, în realitate, așa cum am spus la început, nu cred că noi, cei care am trăit, cel puțin cei care cunoaștem și ținem Sabbatul, nu cred că ne odihnim cu adevărat așa cum ar trebui să ne odihnim. De ce? Vorbind din propria experiență în fiecare Sabbat. Ca și în viața lui Isus. Cum erau Sabatele lui Isus? Multe plimbări, vizite din oraș în oraș, discuții, post uneori, slujire, vindecare. Era o muncă continuă, era epuizare, era oboseală. Dar această oboseală era permisă de DUMNEZEU prin Legea Sa, pentru că era pentru a-i ajuta pe alții. Din propria mea experiență, aici, în Madison, fiecare sabbat este o zi de oboseală profundă, cumulată cu oboseala săptămânală când este vorba de munca fizică, dar în sabbat este lucrarea de predicare, de transcriere, de

traducere, de publicare. Este o muncă continuă până seara, care este mai oboseitoare decât în timpul săptămânii. Unii dintre cei care sunt foarte comozi și care nu știu ce fac, așa cum spune Biblia, unii dintre cei care cunosc adevărul despre Sabat, în ziua de Sabat nu fac nimic, nu se preocupă de nimic, nu vor să slujească pe semenii lor în nimic, pentru că trăiesc o realitate care nu este prezentă, trăiesc o realitate care va fi în viitor. Ei vor să trăiască acum, în situația în care există atâtea nevoi în jurul nostru, ca și cum nu ar exista nicio nevoie. Vreau să vă spun că dacă Cristos ar fi făcut acest lucru, Cristos, care a fost Legea întrupată, ar fi făcut acest lucru, în jurul Lui ar fi rămas săracii suferind în suferința lor. Și aceasta este vina tuturor celor care în Sabat nu se obolesc să slujească, pentru că spun că este un timp de odihnă. Domnul a creat Sabatul pentru odihnă, da, dar odihna nu este acum, odihna va fi pe pământul cel nou. Sabatul de acum este un prilej de a sluji altora, iar cei care slujesc altora în aceste zile de Sabat se vor odihni pe noul pământ. Și pe noul pământ, așa cum am citit această poruncă a lui DUMNEZEU, se vor odihni niște Sabate acumulate, se vor odihni toate Sabatele acumulate în această lume. Dar, simbolic, Domnul, cred, a stabilit că această săptămână, prima săptămână pe noul pământ, va fi un Sabat continuu. Va fi un Sabat continuu pentru pământ și pentru cei răscumparați. Cred că aceste șapte milenii vor fi un timp special, diferit de celelalte milenii. Un timp special, în care ne vom reuni, ne vom vizita fiecare dintre milioanele sau miliardele de oameni care vor fi salvați. Vom vorbi unii cu alții pentru a ne cunoaște povestea. Și va fi un timp care abia va veni pentru ca noi să putem relaționa unii cu alții, ca între frați, și să aflăm suferința celuilalt, povestea de răscumpărare a fiecăruia. Eu cred că aceste șapte milenii sunt o împlinire a acestei legi pe care DUMNEZEU a dat-o în Leviticul 26 și pe care a împlinit-o o dată, în II Cronici 36: 21, se spune, cu acest popor răzvrătit, și pe care o va împlini din nou cu cei răscumparați. Pentru că DUMNEZEU nu este un DUMNEZEU fanatic, DUMNEZEU este un DUMNEZEU care înțelege nevoile, este un DUMNEZEU al bunului simț, este un DUMNEZEU în deplinătatea rațiunii, este un DUMNEZEU care răspunde nevoilor sufletului. Și cea mai mare nevoie a sufletului, a noastră, este să ne raportăm unii la alții așa cum nu am putut pe acest pământ, nici în zilele de Sabat, nici nu am putut să ne odihnim, Domnul ne va da șapte milenii de odihnă. Cu această speranță, cu aceste mari promisiuni pe care le sărbătorim și care se încheie în această a opta zi, încheiem această înregistrare cu speranța că aceste cuvinte pot servi drept încurajare pentru acest popor care va trebui să treacă printr-o perioadă de angustie cum nu a mai fost niciodată de când este făcut pământul și nici nu va mai fi. Pacea fie asupra Israelului. Amin.

Institutul Madison

scoalamadison@protonmail.com

Telegram RO: https://t.me/Institutul_Madison_Spania

Telegram ES: https://t.me/instituto_madison_es

elultimoclamor.org

Mulțumim Domnului Isus Cristos pentru binecuvântarea de a înțelege Cuvântul Său!